

Adventes Vēstis

2010. gada maijs, #05 (171)

Vienoti Krištus
cerībā

TĒMA:
VARDARBĪBA
ĢIMENĒ -
IEMESLI UN
SEKAS

VAI LATVIEŠI
DZIEDĀS
ATLANTĀ?

NEPARASTAIS
CILVĒKA CEĻŠ
PIE DIEVA

SVĒTRUNA:
EBREJISKĀ
DOMĀŠANA

SARMĪTE IVE-
TA LAUBERTE:
CAURI "NĀVES
IELEJAI"

ĢIMENĒ, KURĀ SAVALDA EMOCIJAS, IR DROŠĪBA

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Vārds mācītājam	12
Intervija	14
Bērniem	16
Jauniešiem	18
Liecība	20
Citu konfesiju ziņas	23

Sveicieni Ģimenes mēnesī!

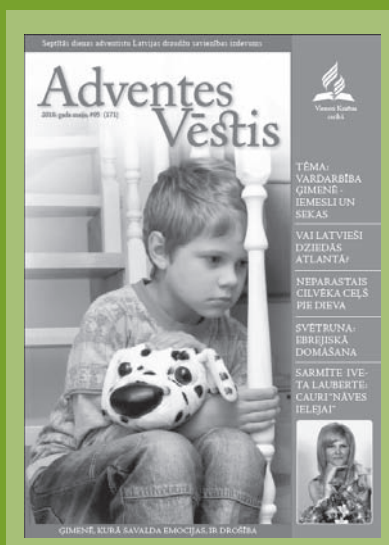
Kā jau katru gadu, arī šoreiz diezgan aktīvi svinam ar ģimeni saistītus svētkus – Māmiņu dienu, Ģimenes svētkus – sākot paldies mums mīļiem un tuviem cilvēkiem. Arī es jau esmu tikusi pie dažām paštaisītām puķēm un zīmējumiem no saviem dēliem – cik tā ir laba sajūta! Šādās reizēs aizmirstas negulētas naktis un visādas raizes, kuras ir neizbēgamas, ja ģimenē ir bērni. Ģimene – tā ir īpaša vieta katram no mums, neatkarīgi no tā, cik tā ir liela. Bet diemžēl ir cilvēki – gan maziņie, gan lielie –, kas ģimenē nesaņem atbalstu, tieši pretēji, viņiem dara pāri gan psiholoģiski, gan fiziski. Skumji! Mūsu Debesu Tēvs nekādā gadījumā nebija kaut ko tādu vēlējis, veidojot pirmo ģimeni uz Zemes. Grēks samaitājis gan pašu zemi, gan mūs, gan mūsu attiecības. Bet mums ir cerība un iespējas, ticot, mīlot un piedomājot pie attiecībām, visu vērst par labu. Par vardarbību ģimenē lasiet mūsu lielajā tēmā, bet citās žurnāla lappusēs jūs satiksiet gan sirmus jubilārus, gan Dieva dziedinātu draudzes māsu, gan aktīvus jauniešus un ne tika jaunus, bet ļoti jaukus cilvēkus draudzēs un mums līdzās. Gribu iedrošināt ikvienu ar Dieva Vārdā teikto: "Jūs esat pasaules gaišums.. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs."

*Ar cieņu,
Tatjana Tomsone
AV galvenā redaktore.*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts Rozners

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Dievs vada un sargā

Mēs visi nākam no bērņības, kur jūtamies kā pasakā. Tā ir dažādu pārdzīvojumu pārpilna, un tos cilvēki mēdz atcerēties līdz mūža pēdējam mirklim. Man šādu atmiņu, šķiet, tik daudz kā lauku ziediem piebērtā pļava, un katram ziedam citāda smarža un krāsa. Taču pāri visām – baltas brīnumpuķes, kuras manā bērņībā liecināja par Dieva klātbūtni. To gan es sapratu tikai tad, kad bērņības taciņa mani aizveda līdz dzīves lielceļam.

Manas bērņības pavasari un ziemas, rudenī un vasaras aizsteidzās klusā lauku sētā, kuras lauku kopēji un māju cēlāji bija manas vecmāmiņas vecvecāki. Vecmāmiņa viņiem bija jaunākā mazmeita, kurai bija vēl četras māsas un trīs brāļi. Dzimtas kuplums un cilvēku čaklums bija apbrīnas vērts. Un tikai esot pusmūžā, un tagad, kad pati esmu vecmāmiņa, es saprotu, ka par to visu nāca Dieva svētība. Pati Dieva žēlastību izjutu daudzreiz, taču viena no šīm reizēm bija īpaša – jo Dievs man dāvāja dzīvību, kura bez Viņa aizsardzības būtu iesalusi dziļā sniega kupenā.

Mazā lauku skoliņā toreiz mācījās 1. klasē. Tā bija 1955. gada ziema sniegiem bagāta un ļoti auksta.

Skola no mūsmājām nebija tālu, kādu kilometru, pa taciņām gar kaimiņmājām ejot. Kad tās aizsniga, nācās iet pa ceļu, un mazākajiem bērņiem nereti veltenīši, kādus mēs ziemās āvām kājās, parasti piebira ar sniegu.

Reiz, izejot no skolas un esot jau uz ceļa, pēkšņi sākās putenis. Tik balts un vējains, ka uz priekšu varēju tikai dažus soļus saredzēt. Sala seja, dūrainīši kļuva slapji, jo ar rokām sargāju seju un acis, lai redzētu, kurp iet. Taču apkārt bija tikai aurojošs vējš un biezas, aukstas sniega vērpētes. Neredzēju nevienu koku, nevienu māju, zem kājām tikai dziļš sniegs. Tas drīz vien man sniedzās jau līdz viduklim. Brīžiem pa kupenām ar rokām airējos kā ar airiem laivā... Kad paguru, apstājos, to gan varēja saukt arī par sēdēšanu, jo sniegs bija tik dziļš un blīvs, ka manu mazo augumiņu vējš vairāk pūta uz priekšu nekā gremdēja kupenās.

Es sen nesapratu, kur atrodos, tikai gāju, bridu, kritu, cēlos, ķepurojos un saucu cilvēkus. Neviens man neatsaucās, tikai sniegs kļuva arvien biežāks, kājas smagākas, tāpat mugursomiņa ar grāmatām. Arvien biežāk apstājos, lai atpūstos, domas sāka aizmigloties tāpat kā acis aizlipa ar sniegu. Asaras uz vaigiem pārvērtās ledū...

Kas zina, cik ilgi tā bridu, līdz beidzot nolēmu – vēl nedaudz – tad apsēdīšos un vairs necelšos, jo nebija vairs spēka. Vēl tikai daži soļi – un es saļimu sniegā, lai vairs ceļu neturpinātu...

Dīvaini, mana galva atspiedās pret kaut ko cietu. Ar dūrainiem sāku tīrīt sniegu – un ieraudzīju mūsmāju ārdurvju kliņķi. Durvis bija sniegā ieputinātas. Man vēl pietika spēka kliņķi paraustīt, un tad jau atrados siltā gultā, vecmāmiņas asaru slacīta. Toreiz viņa pateicās Dievam par manu izglābšanos. Viņš pa dziļajām kupenām un necaurredzamo puteni mani bija atvedis līdz mājas namdurvīm. Garām citām mājām, lielajam dīķim, daudzajiem kokiem.

Gadu gaitā esmu sapratusi, ka tikai Dievs mani izglāba dzīvei, kaut gan man tā gribējās palikt kupenā, jo spēka iet tālāk, nezinot pat kur, man vairs nebija. Viņam bija savs nodoms, man bija jādzīvo, lai pašai būtu bērņi un mazbērņi, un pāri visam – ticība Dieva mīlestībai. Jo Viņš bija man blakus, varbūt paņēma uz savām rokām un lika jau pussastingušajām kājām brist un brist... Līdz mājas durvīm, kuras būtbā man atvērās, lai senču māju siltumā es piedzimtu otro reizi. Šajā gājienā guvu gan atklāsmi par Dieva žēlastību, gan ticību un pārliecību, ka par dzīvību ir jācīnās. Taču uzvarēt var, tikai saņemot Visaugstākā svētību.

Margarita Celmiņa, Aizkrauklē

Veltījums visām mammām

Mana mīļā māmuliņa,
Tavi vārdi auklē mani
Katra dienu, katru gadu,
Visu mūžu izaijā.

Kur Tu ņem daudz saules staru?
Kur Tu ņem, lai rozes zied?
Tava mīlestības krāsa
Ziedot citiem laimi sniedz!

Vaira Jaunbrūna, Liepājā

Gaidāmie pasākumi

29. maijs pl. 14:00 Rīgā, Baznīcas ielā 12a Mazajā zālē notiks jauniešu dievkalpojums „Laika zīmes”. Runās Andris Zariņš.

19. jūnijs adventistu Rīgas 1. draudzes jauniešu brīvdabas dievkalpojums Zvejniekiemā.

20. jūnijs pl. 18:00 Latvijas kristīgajā radio skanēs adventistu Valmieras draudzes dievkalpojuma ieraksts.

23. - 25. jūnijs Carnikavā notiks jauniešu nometne *Teamwork 2010*. Piedalīsies Adventistu Baltijas Ūnijas jauniešu vadītājs Giedrius Rimša. Paredzētas kristības. Vairāk informācijas www.jaunatne.adventisti.lv.

Sludinājumi

• Izīrē vienistabas dzīvokli Juglā. Ls 50 + komunālie maksājumi. Zvanīt pa tel. 20053264 Gitai.

Uzvedums „saldajā ēdienā”

Tā ir jau izveidojusies tradīcija. Mūsu draudze (Daugavpilī) organizēja vēl vienu materiālās palīdzības akciju maznodrošinātām ģimenēm. Šoreiz tā tika saskaņota ar Lieldienu svētkiem. Sabatā, 3. aprīlī, mūsu lūgšanu nams bija piepildīts ar samērā raibu publiku. Šeit bija gan mammas ar ratiņiem, gan tēvi un vecāka gadagājuma cilvēki, arī dažāda vecuma bērni. Reizē ar lielajām produktu pakām 30 ģimeņu pārstāvji „saldajā ēdienā” saņēma vēl ko vērtīgāku – viņiem tika parādīts uzvedums „Viņš ir augšāmcēlies!”, kuru sagatavoja mūsu ar aktiermākslu apveltītie draudzes locekļi. Pateicoties pūlēm un labajai O. Sokolovskas režijai, uzvedums tika nospēlēts gandrīz profesionāli.

Noslēgumā mācītājs Mikus Kaimiņš, izveidojis ļoti labu kontaktu ar auditoriju, teica īsu, bet dziļu svētrunu par Lieldienu svinēšanas tradīcijas pirm-sākumiem.

Un vēl 9. aprīlī mūsu draudze ar līdzīgu programmu devās uz veco ļaužu pansionātu, kur pēc tam saņemām daudz pateicības vārdu, bet administrācijas pārstāvji mūsu „aktieriem” dāvāja ziedu buketes.

Klaudija Muceniece

Kristus ir augšāmcēlies cietumā!

5. aprīlī Jelgavas cietums tika pieskandināts ar Intas Jēkabsones organizētā ansambļa dziesmām. Dziesmas skanēja cietuma zālē un visos trīs stāvos pie uz mūžu ieslodzītajiem, nesot vēsti par augšāmcēlušos Jēzu Kristu. Dziesmas un nelielās dāvanīņas uz mūžu ieslodzītajiem bija kā saules stariņš pusnaktis tumsā. Vitālijs un Aleksandrs, atrodoties vienā kamerā, regulāri piedalās lekciju ciklā „Laimīgas dzīves noslēpumi”, ko nākas pasniegt, stāvēt pie neliela, restota lodziņa. Viņi arī lasa „Adventes vēstis” un dzīvo līdzī visam, kas notiek draudzēs. Dzīve kamerā ir saistīta ar mazu istabiņu un restotu lodziņu virs durvīm, pa kuru nekad neiespīd saule. Bet, sajūtot Jēzus mīlestības pieskārienu savā dzīvē, šie cilvēki kļūst laimīgi.

Ļaunums ir kā neizskaidrojams spēks, kurš grūž cilvēkus nelaimes bedrē. Un tikai tad, kad šis ļaunais spēks ir savu padarījis, cilvēks ierauga savu patieso stāvokli. Vieniem tā ir naudas kāre, otram tā ir atreibības kāre, vēl citam alkoholisms. Cilvēki maksā dārgu cenu par savām kļūdām. Paldies Jēzum Kristum, ka Viņš ir samaksājis par mūsu kļūdām!

Draudzes cietumu kapelāns Rihards Krieviņš

Eksistēt vai dzīvot?

Afiša ar šādu nosaukumu pie Adventistu Alūksnes draudzes dievnama ārējām durvīm aicināja pilsētas ļaudis uz jauniešu dievkalpojumu.

17. aprīļa sabata rītā, fonā skanot kristīgai mūzikai, lūgšanu zālē uz paaugstinājuma uznāk Anete Liepiņa un ar smaidu uzaicina visus klātesošos kopā nofotografēties, lai pasveicinātu vēl nesagaidītos viesus.

Dievkalpojums tiek uzsākts ar dziesmu, bet mācītāja Almantas Liepiņa lūgšanā izskan vēlējums, lai jaunatne pārņem mūsu stafeti, un cerība, ka varbūt viņi būs tie, kas sagaidīs Jēzu Kristu. Seko vairākas draudzes jauniešu dziedātas dziesmas. Pie klavierēm Ilva Liepiņa, bet pie video projektorā Marks Liepiņš uz ekrāna demonstrē brīnišķīgus dabas

skatus un arī dziesmu vārdus.

Balstoties uz Romiešu vēstules 8:38-39, tiek parādīts uzvedums, kurā divas vidusskolnieces (ko ļoti pārliecinoši un veiksmīgi uz skatuves atveido Līga Salaka un Sintija Stalde) savstarpējā sarunā meklē atbildi uz jautājumu: „Kas var tevi šķirt no Dieva mīlestības?” Izrādās, ka atbilde ir ļoti konkrēta un īsa: „Nekas!”

Valdis Zelčs detalizēti sniedz prezentāciju par tēmu: „Kas ir Jēzus?” Izrādās, ka arī ārpus Bībeles savās hronikās Jēzu piemin tādi nopietni Romas vēsturnieki kā Svetonijs, Tacits un ebreju vēsturnieks Flāvijs. Jēzus par Sevi teica: „Es esmu dzīvības maize. Es esmu pasaules gaišums.” Jēzus mācība ir visgrandiozākā. Viņu citē. Daudz likumu ir balstīti uz Viņa mācību.

Diāna Zelča dievkalpojuma klausītājiem uzdod pārdomas izraisošus jautājumus: „Vai mums pietiek ar to, kas ir, vai gribam daudz vairāk? Vai vēlamies vairāk nekā ārišķīgu prieku? Vai gribam zināt dzīves jēgu?”

Jā, mēs esam meklējumos. Un kā atbilde uz šiem jautājumiem atskan apstiprinājums no Bībeles rakstu vietām: „Bet tad no turienes jūs meklēsiet To Kungu, savu Dievu, un to atradīsiet, kad jūs Viņu meklēsiet ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.” (5Mozus 4:29)

Anna Jaunzeme Alūksnē

Anna Jaunzeme
adventistu Alūksnes draudze.

Lūgšanu pieturas

Atsaucoties Latvijas Kristīgā Radio aicinājumam Lielo Piektdienu draudzēs veidot kā grēku nožēlas dienu Alūksnes draudzes mazās lūgšanu grupas locekļi nolēma to izdarīt ļoti savdabīgi, un jāsaka, ka tas viņiem arī lieliski izdevās.

Piektdienas vakarā pa visām dievnama telpām bija izvietoti lūgšanu stūrīši – katrā no tiem centrā galdiņš. Uz tā novietoti attiecīgi lūgšanu materiāli ar atšķirīgām tēmām. Tos apgaismo lielākas un mazākas svecītes, ziediņi, smaržas. Apkārt galdiņiem novietoti krēsli, uz kuriem var apsēsties, iegrimt pārdomās un lūgt Dievu... Mēģināšu īsumā pieskarties tēmām lūgšanu stūrīšos.

I Lūgšanas par sāpēm un bēdām.

„Kurš jūsu starpā ar visu savu zūdišanos var savam mūžam pielikt kaut vienu olekti? Ja nu jūs pat vismazākās lietas nespējat, ko jūs zūdāties pārējo lietu pēc? Tāpēc neraizējieties... un neuztraucieties... Tēvs jau zina, ka jums viss tas vajadzīgs.” (Lūkas 12:25-30)
Uz galdiņa atradās trauciņš ar tabletiem un stikla ūdens trauks. Iemetot tableti ūdens traukā, skatāmies, kā tā izšķīst – tā mūsu rūpes un sāpes var izšķīst. Tikām uzaicināti nodot savas sāpes Dievam un lūgt, lai Viņš palīdz cerēt uz Viņu.

II Šī lūgšanu vieta domāta pateicībai.

„Teiciet To Kungu, jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi! Kas

var izteikt Tā Kunga varenos darbus un pienācīgi paust visu Viņa teicamo veikumu slavu?” (Ps. 106:1,2)

Laime ir cieši saistīta ar pateicību. Pateicīga sirds ir laimīga sirds. Te ir novietots trauks ar bumbiņām. Uz katras no tām ir uzrakstītas vienkāršas lietas, kas mūsu dzīvē ir it kā pašas par sevi saprotamas: ģimene, draugi, mājas, darbs, miers, glābšana u.c. Tiek izteikts aicinājums izvēlēties bumbiņu no bļodas un pateikties Dievam par to, kas rakstītas uz tās – kā tas darbojas tavā dzīvē. Un ja vēlies, vari pateikties par visu, ko domā.

III Grēku nožēla. „Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām paši sevi, un patiesība nav mūsos. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1Jāņa 1:8,9) Mēs visi esam grēcinieki. Mums visiem nepieciešama Dieva žēlastība un piedošana. Jēzus uzvarēja grēku, atdodams Savu dzīvību. Viņa nāves dēļ mums tika piedoti visi mūsu grēki. Padomā, ko tu vēlies nožēlot un izmainīt savā dzīvē, savā rīcībā, domās vai raksturā! Uzraksti to uz lapiņas, tad saplēš to un iemet to kopējā visu mūsu grēku traukā. Pēc tam līdzī paņem lapiņu, uz kuras uzrakstīts 103. Psalmis.

IV Lūgšana par draudzi „Mēs daudzi kopā esam viena miesa Kristū, bet savā starpā visi esam locekļi.” (Rom 12:5) Padomā par savu draudzi... Vai tu esi atradis savu vietu tajā? Vai jūties kā viens no Kristus miesas locekļiem? Vai esi sapratis, kādam darbam Dievs tevi aicina? Vai esi gatavs paklausīt Dieva gribai? Ja tu nezini atbildi, tad lūdz, lai Dievs to atklāj. Lūdz par savu draudzi,

lai tā ir dzīva, vienota un pilnībā Dieva vadībā. Lūdz par Kristus draudzi Latvijā un visā pasaulē.

V Lūgšana par draugiem un kaimiņiem. Tev noteikti ir kāds draugs, kaimiņš vai vienkārši paziņa, kurš vēl nav iepazinis Dieva mīlestību un žēlastību. Uzaicinājums: veltī laiku lūgšanai par šiem cilvēkiem! Paņem mazu sirsniņu un uzraksti uz tās cilvēka vārdu, par kuru tu domā un lūdz. Ieliec mazo sirsniņu lielajā sirds traukā, kas simbolizē Dieva žēlastības pilno sirdi.

VI Lūgšanas par ģimeni. Ģimene ir labākais, ko Dievs cilvēkam uz šīs zemes ir devis. Tie ir cilvēki, kuri tevi saprot, cilvēki, kuri gatavi tev vienmēr palīdzēt. Cilvēki, kuri pieņem tevi tādu, kāds tu esi. Tie ir cilvēki, ar kuriem kopā tu visur jūties kā mājās. Pateicies par šo brīnišķīgo dāvanu! Bet varbūt tu šobrīd nedomā, ka šis stāsts būtu stāstīts par tevi. Ja tā, tad lūdz Dievam gudrību saprast, kāpēc nav tā, kā gribētos. Lūdz spēku mainīties!

VII Lūgšanu groza stūrītis. Mums katram ir kāds cilvēks, par kuru īpaši domājam, kāda sāpe, kāda problēma, kuru mēs vēlētos īpašā veidā noliekt Dieva priekšā kopīgās lūgšanās. Tikām aicināti uzrakstīt to, par ko vēlamies, lai draudze kopīgi lūgtu, un ielikt to grozā.

Kad mēs visas pieturas bijām apmeklējuši un tajās uzkavējušies, tad pārdomu pilni devāmies blakus telpā, kur mūs gaidīja karsta tēja, medus un kliņģeris. Sarunas par Bībeles tēmām un kopīgās lūgšanas ieilga pat līdz pusnaktij. Droši varu teikt, tas bija ļoti svētīgs vakars mums visiem sanākušajiem.

Pingvīni dodas tālāk

Bērnu festivālā „Varavīksne” Ērgļu draudzes bērni bija pārvērtušies par pingvīniem. Viņi pavēstīja, ka ir atnākuši no Antarktīdas, lai pastāstītu, cik brīnišķīgi Dievs viņus ir radījis. Uzveduma noslēgumā pingvīni devās pasludināt evaņģēliju uz Lietuvu un tālāk „visai pasaulei”!

Pingvīni skolā

Rīgā notika skolotāju konference, kurā piedalījās Maija ar Regīnu. Tur bija iespēja saņemt Bībeles, Bērnu bilžu Bībeles un dāvanu kastes „Samariešu puses”. Tās attransportēja L.Driķis un mācītājs J.Bīte. Lūdzām un plānojam, kā šīs dāvanas varētu nodot bērniem.

Pēkšņi sabatā Judīte paziņoja, ka Ērgļu skolā notiks vecāku nedēļa, kurā vecāki varēs vadīt stundas skolotāju vietā. Neticami, ka Dievs pavēra ceļu! Nolēmām pieteikties vadīt stundas skolā no 1. – 4. klasēm.

Šo atļauju mums iedeva, un mēs, Judīte, Maija, Emma un Regīna, devāmies katrā klasē ienest mīlestības evaņģēliju pie bērnu atvērtām sirsniņām. Katrai klasei uzdāvinājām pa Bībelei un arī personīgi skolotājām. Skolēnus uzaicinājām kļūt par Bībeles „Pētniekiem”, izdalot BKIA sagatavotās Bībeles stundas – vēstuļu korespondencei. Pēc tam bērniem par lielu pārsteigumu tika pasniegtas dāvanas - „mīlestības korpju kastes”. Liels prieks un pārsteiguma saucieni virmoja gaisā un sirsniņās.

Pingvīni bērnumamos

Šodien mūsu skaits pieaug, jo ir ļoti interesanti piedalīties kopīgajos pingvīnu pasākumos. Viņi kā misionāri aicina piedalīties draudzenes un draugus. Visi pingvīni 2. maijā devās uz diviem bērnumamiem, lai arī viņus iepriecinātu. Vēlējāmies arī šos bāreņus mazliet sasildīt ar dievišķo mīlestību, kas viņiem tik ļoti pietrūkst.

Bērnumamā „Zīlūks” mūs jau gaidīja. Bērni pārtapa par 20 imperatoringvīniem. Programma tika paplašināta ar mācītāja J. Bītes īpašu uzrunu bērniem par Dieva sevišķo Dāvanu.

Bērnumama „Dzeguzīte” bērni bija īpatnējāki, mūs gaidīja, bet to neizrādīja. Pingvīni nesa Labo Vēsti pilnā programmā.

Dāvinājām Bībeles un uzaicinājām viņus kļūt par Jēzus sirdsdraugiem un Bībeles pētniekiem. Lapiņas „Bībeles pētnieki” viņi labprāt paņēma arī draugiem.

Pa septiņiem gadiem bērni bija izauguši, ka ne pazīt. Viņi jautāja: „Vai mūs atceraties? Mēs jūs gan!” Jā, tad viņi bija „mazā grupiņa”, nu jau ir lielajā grupā. Jautāju: „Ko tad atceraties?”- „Jūs stāstījāt par Dievu, bet mēs zīmējām un dziedājām, skatījāmies filmas par Jēzu.... Kāpēc vairāk nebraucāt?” Tas iedūra sirdī – „kāpēc...?” Nu jā – apstākļi, bet varēja taču kaut retāk, bet neatstāt... Mēs esam egoisti... Viņiem nav vecāku, kas rosinātu no bērnības iemīlēt Dievu, jo tie aizņēmti ar atkarībām u.c.

Cik bērnu namu ir Latvijā? Vai uz tiem dodas mūsu Labās Vēsts nesēji? Kam sirds ir iežēlojusies par šiem pusbāreņiem? Varbūt pārskatīsim savas laika rezerves vai nobīdes uz mazsvarīgām lietām? Jēzus nāks drīz!

Pansionātā

Dodoties mājup, pingvīni pacieļojās arī pansionātā „Kastaņas”, kurā dzīvo mūsu draudzene Ļena. Pingvīniem bija daudz jautājumu - kāpēc tur tik daudz vientuļu vecu cilvēku, kāpēc viņi vieni, kur ir bērni, kāpēc nerūpējas? Šī tikšanās skaudri uzrunāja mūs visus.

Mūsu pārdomas

Ruta: Atbraucu mājās kā izspiests citrons, bija tik daudz iesaistīta - redzēt emocionālo pacēlumu „Zīlūkā” un skarbos bērnus savā čaulā „Dzeguzītē”. Prieks, ka „Ceļa meklētāji” un „NOA” bērni ir gatavi iet pie šiem bērniem.

Regīna: Visu vajag turpināt ar tiem bērniem, kuri grib. Man viņu ļoti žēl! Lai Dievs dod gudrību, kā to darīt. Beigās pienāca smalka, klusa meitene, kuru atceros no tām dienām, un sacīja: „Ja man būtu Bībele, tad es to lasītu katru dienu, katru.” Mana sirds bija asarās...

Reorganizācija izdevniecībā

Adventistu centrālajā un lielākajā izdevniecībā „The Review and Herald Publishing Association”, kura jau 161 gada garumā izdod grāmatas un žurnālus, pilnībā tiks nomainīta vadība.

Izdevniecības darbu skars būtiska reorganizācija. Šāds lēmums pieņemts pēc daudzu gadu finansiāliem zaudējumiem, ar kādiem strādājusi izdevniecība. Turklāt Adventistu Baznīcas vadība vēlas redzēt izmaiņas organizācijas darbā. Tā teikts paziņojumā pēc direktoru padomes sēdes 29. aprīlī. Latvijas Adventistiem *Review and Herald* visvairāk ir pazīstama ar izdotajiem Bībeles studiju materiāliem. Protams, lai arī tā sauktās „apcerējumu grāmatīņas” Latvijā izdod Draudžu savienības izdevniecība, sākotnēji angļu valodā tos iespiež *Review and Herald*. Tāpat tiem, kas lasa angļu valodā, Baznīcas ielā ir pieejams lielākais Adventistu Baznīcas žurnāls „Adventist World”.

Izdevniecības prezidents Roberts Smits, kurš šo amatu ieņem kopš 2000. gada, darba attiecības oficiāli izbeigs no 1. jūlija. Bet realitātē viņš jau šobrīd darba pienākumus vairs nepilda. Par pagaidu vadītāju iecelts viceprezidents, kurš atbildēja par grafisko noformējumu, Marks Tomass. Arī Smita vietnieks, kurš atbildēja par finansēm, no 1. jūlija beigs darbu izdevniecībā. Turklāt no darba atbrīvoti arī citi vadības locekļi. Adventistu Baznīcas Ģenerālkonferences administrācija ir izveidojusi komiteju, kurai būs jāatrod jauns izdevniecības vadītājs. Pašā izdevniecībā tiks veiktas strukturālas izmaiņas un mainīta arī izdevniecības darbības politika. Direktoru padomes sēdē piedalījās un par reorganizāciju iestājās arī Adventistu Vispasaules Baznīcas vadītājs Jans Polsens.

Minētajā padomes sēdē nepiedalījās Ziemeļamerikas reģiona Adventistu Baznīcas vadītājs Dons Šneiders, kurš ir padomes vadītājs. Viņa vietā sēdi vadīja Adventistu Baznīcas viceprezidents Gerijs Karsts. Kā pēc sēdes sacīja Karsts: „Reorganizācija nozīmē jaunu virzienu. Straujā tehnoloģiju attīstība, kas ļauj cilvēkiem savstarpēji ko-

municēt un gūt pieeju informācijai... radījusi nepieciešamību pārvērtēt to, kā Septītās dienas adventistu izdevniecībai strādāt turpmāk.”

Review and Herald darbojas kopš 1849. gada, kad viens no Baznīcas dibinātājiem Džeimss Vaitss sāka izdot žurnālu „Present Truth”, kuru šodien pazīstam kā adventistu žurnālu „Adventist Review”.

20. gadsimtā izdevniecība kļuva pazīstama visā Amerikā pēc tam, kad izdeva Artūra Maksvela uzrakstītos Bībeles stāstus bērniem 10 sējumos. Tiem klāt bija 1200 krāsainas ilustrācijas, un tie iesāka jaunu ēru kvalitatīvas kristīgās periodikas un grāmatu izdošanā. Daudzi pazīst Adventistu Bībeles komentārus, kurus izdevniecība izdevusi arī CD formātā. Izdevniecībā strādā apmēram 200 darbinieku.

ANN

Ģenerālkonferences sesijas ziedojumi – Āzijai

Kā zināms, šovasar Atlantā, ASV, notiks Ģenerālkonferences sesija – lielākais Adventistu Baznīcas rīkotais pasākums. Ziedojumi, kādi tiks savākti sesijas laikā, tiks veltīti jaunām iniciatīvām.

Tās tiks īstenotas senajā tirdzniecības reģionā, kurš savulaik savienoja Āziju ar Eiropu. Teritorijā, kuru pazīst kā Zīda ceļu, ir ļoti neliela adventistu pārstāvniecība.

Adventistu Baznīcas viceprezidents Maiks Raiens saka, ka draudžu vadītāji izvēlējušies atbalstīt šo reģionu, jo pats Kristus aicinājis sludināt evaņģēliju visā pasaulē.

Bijušais tirdzniecības ceļš, kurš izveidojās jau 200 gadus pirms Kristus dzimšanas, šķērso tādas valstis kā šodienas Ķīna, Indija, Pakistāna, Afganistāna, Turcija, tāpat Centrālāziju un Tuvos Austrumus. Pēdējos gados ne tikai Adventistu Baznīca, arī citas kristīgās konfesijas cenšas nosūtīt savus misionārus uz šo apvidu, kurš ir ļoti apdzīvots. Minētajās valstīs dzīvo apmēram 2/3 pasaules iedzīvotāju. Un tikai apmēram 1 procents no visiem ir kristieši. Adventistu Baznīca vēlas izveidot jaunas skolas un veselības klīnikas vietās, kur dzīvo miljoniem

musulmaņu, hinduistu, budistu un animistu.

Iepriekšējās Vispasaules sesijās ziedojumi tika vākti tādiem projektiem kā „Cerība lielajām pilsētām”, kā arī Guamas radio stacijas izveidei, kura tagad ik nedēļu sagatavo 300 programmu stundas Austrumāzijai, tajā skaitā Ķīnai, Indonēzijai un Vjetnamai.

ANN

Vai latvieši dziedās Atlantā?

11. aprīlī Rīgā, Lielajā Ģildē notika grupas „Sliekšņi un Griesti” kompakt-diska prezentācijas koncerts.

Koncerts bija visaugstākajā tehniskajā līmenī kopā ar vairākiem pieaicinātiem mūziķiem, tajā skaitā kamerkori „Matejs”. Latvijas adventistu draudžu vēsturē šāda stila mūzikas un šāda līmeņa koncerta līdz šim nav bijis. Domāju, ka daudzie adventisti (un, protams, ne tikai adventisti), kas bija Filharmonijas Lielajā zālē, no sirds priecājās par viņu dievišķā talanta dzirksti un iespējām šādā veidā pagodināt Dievu. Viņu CD tagad ir nopērkams gan draudzēs, gan specializētajos mūzikas veikalos.

„Sliekšņi un Griesti” ir saskārušies ar vēl vienu izaicinājumu. Viņi ir saņēmuši uzaicinājumu uzstāties Ģenerālkonferences sesijā Atlantā, kas, acīmredzot, ir vēl viens ļoti augsts novērtējums viņu mūzikai. Diemžēl Latvijas Draudžu savienībai un Baltijas ūnijai nav brīvu līdzekļu, lai finansētu mūziķu došanos uz lielāko Adventistu Baznīcas pasākumu. Šī iemesla dēļ latviešu uzstāšanās visas pasaules adventistu delegāciju priekšā ir zem jaunatjuma zīmes. Vai mēs varam viņiem palīdzēt?

Ja jums ir iespēja ziedot, viņu rekvizīti ir šādi: Saņēmējs: Ilze Luhaera, Swedbank konta Nr. LV61HABA0551001396107 Kontakttelefons: 26460663. E-pasts: slieksni.griesti@gmail.com

Ja vēl nav bijusi iespēja dzirdēt, ko un kā viņi dzied, internetā grupai ir sava mājas adrese: www.slieksniungriesti.lv Tur var arī noklausīties dziesmu „An Innocent Soul”, kuru viņi aicināti dziedāt Ģenerālkonferences sesijā Atlantā.

Aidis Tomsons

*Hella Milbreta - Holma
Transeiropas divīzijas
komitejas locekle.*

Drošība ģimenē – savaldīt EMOCIJAS!

Kad „AV” redakcija man piedāvāja iespēju rakstīt par vardarbību ģimenē, apsvēru priekšlikumu, lai manam devumam būtu praktiska nozīme. Vardarbība ir plaši izplatīta Latvijā, un diemžēl tas notiek arī kristiešu ģimenēs. Pie mūsu draudzes ģimenes konsultantiem ir nonākuši pietiekami daudzi vardarbības upuri, pat bērni.

Daudzus gadus esmu bijusi saistīta ar bērnu tiesību aizsardzības jautājumiem, pārstāvēt Latvijā Itālijas valstisko organizāciju, kura kopā ar LR Bērnu un Ģimenes lietu ministriju veidoja apmācību projektus, arī darbam ar vardarbības lietām. Esmu piedalījies diskusijās Adventistu Transeiropas divīzijas kongresā projekta „Apturiet vardarbību pret sievietēm” ietvaros.

Piekritu sagatavot šo rakstu, ticot, ka tas palīdzēs kaut vai dažiem no vardarbības cietušiem un pasargās ģimenes no vardarbības izpausmēm.

Šī tēma mani uzrunāja arī dziļi personīgi, jo negaidīti uzzināju sāpju pilnus stāstus no man mīlu cilvēku dzīves.

Kādu dienu devos uz tikšanos ar savu bērniņas draudzeni, kuru nebiju satikusi daudzus gadus. Pie mājas vārtiem mani sagaidīja arvien tikpat skaistā, jaunā sieviete, taču ievēroju, ka viņas runas temps ir savādi izmainījies. Es centos nepievērst tam uzmanību. Mani ieaicināja mājās un iepazīstināja ar meitiņu. Viņa ir apbrīnojami mīļa un skaista, tikai viņas dzīves gājumu ietekmēs fakts, ka meitenītei ir iedzimtas veselības problēmas. Un tad es uzzināju patiesību. Ciemojoties bērniņā pie savas draudzenes, es ne-nojautu, ka tajā pašā istabā mana draudzene ir cietusi no seksuālas vardarbības no patēva. Kad viņa lūdza aizstāvību savai mammai, mamma negribēja noticēt, ka meita stāsta patiesību un ka patēvs uz to būtu spējīgs. Māte bija pārliecināta, ka meita ir vienkārši greizsirdīga uz patēvu. Nesaņemot palīdzību no mammas, mana draudzene aizbēga no mājām un devās nakšņot pie sava īstā tēva. Taču, par nelaimi, tēvs bija piedzēries un reibumā sajaucis meitu ar bijušo sievu, un draudzene cieta vēl no viena savas ģimenes cilvēka. Viņa jutās pazemota, vainīga un neredzēja jēgu dzīves turpinājumam. Tas noveda pie smagas iedarbības vielu lietošanas. Viņa izdzīvoja, bet vēlākos gados, kad apprecējās un piedzima meitiņa, atklājās, ka meitiņai ir invaliditāte, kuru, ļoti iespējams, ir izraisījušas senāk lietotās vielas. Šobrīd jaunā māmiņa iziet rehabilitācijas kursu pie psihologa un dvēseles spēku rod ticībā Dievam.

Ņemot vērā, ka sekas, kuras ar vardarbību tiek nodarītas otram cilvēkam, tiek tālāk nodotas arī nākamajām paaudzēm un plašākai sabiedrībai, mēs nevaram palikt vienaldzīgi, saskaroties ar vardarbību un te ir kaut kas, ko mēs varam darīt.

Lai rastu atbildes uz praktiskiem jautājumiem, uz sarunu aicināju Valsts Bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas Bērnu tiesību aizsardzības departamenta direktori **Ingu Milleri** un jautāju viņas skatījumā.

Kas ir vardarbība ģimenē?

Tā ir fiziska, emocionāla, seksuāla traumatiska pieredze ģimenē, arī tāda vardarbība, kas nav tieši vērstā pret bērnu, bet kur bērns ir aculiecinieks. Ar šādiem gadījumiem mēs saskaramies diezgan bieži. Bērns ir liecinieks ilgstošām vecāku nesaskaņām, strīdiem, fiziskas vardarbības formām. Tādā gadījumā visai ģimenei ir vajadzīga psiholoģiskā rehabilitācija, bet, pirmkārt, bērnam, kuram ir jāpārcieš šīs negācijas ģimenē.

Kādi ir vardarbības cēloņi?

Tā ir nespēja savaldīt emocijas un nevardarbīgi risināt konfliktus. Vardarbības cēloņi ir vecāku iepriekšējā pieredze, kā viņi kā bērni ir audzināti, kādas attiecības ir bijušas viņu ģimenē, kādas ir vērtības vai arī gluži pretēji – šo vērtību nav bijis ģimenē. Tās ir atkarību problēmas. Ekonomiskā krīze Latvijā ļoti būtiski pastiprina vardarbības riskus. Gan

vecāki, gan bērni ir kļuvuši neiecietīgāki. Ir grūtāk kontrolēt savas emocijas. Ātri veidojas konflikts tādās situācijās, kur citos apstākļos pat nebūtu jābūt konfliktam. Liels skaits ģimeņu dzīvo spriedzē. Ģimenēm ir kredītsaistības, vecāki zaudē darbu vai ienākumi ir būtiski samazinājušies, līdz pat situācijām, kad vecākiem ir grūti nodrošināt bērnam viņa pamatvajadzības – ēdienu un apģērbu.

Neapskaužamā situācijā ir nonākušas ģimenes, kuras nekad agrāk tādu krīzi nav pārdzīvojušas. Bērni līdz krīzei nezināja, ko nozīmē, ka vecāki viņus nevar nodrošināt ar elementārām pirmās nepieciešamības lietām. Bērnos ir dusmas pret situāciju, pret vecākiem. Aizejot uz skolu vai bērnudārzu, bērnu uzvedība kļūst agresīva pret vienaudžiem.

Bērniem mazinās motivācija mācīties, iegūt izglītību, mācību stundās viņi ir noguruši, apātiski. Tās ir jaunas tendences. Apātija un nogurums ir pilnīgi jauna parādība.

**Ja bērns līdz šim ir
piedalījies mācību procesā
un ārpusstundu nodarbībās,
visādi citādi bijis aktīvs un
pēkšņi noslēdzas, vairs nevēlas
piedalīties skolas aktivitātēs,
šim bērnam būtu pievēršama
īpaša uzmanība.**

Viens no cēloņiem ir izmaiņas ģimenes sastāvā, piemēram, piedzimst vēl kāds bērns, vai arī kāds no ģimenes ir ilgstoši saslimis, kas prasa ilgstošu aprūpi. Arī situācija, kad vecvecāki ienāk ģimenē, var radīt papildu spriedzi.

Pastiprinās „sprādziena efekts”. Daudzas ģimenes, kur vēl darbs ir saglabāts, saprot, ka darba vietā nevar atļauties brīvi paust savas emocijas, ir jāsavaldās, tad, atgriežoties mājās, pietiek ar pilnīgu sīkumu, kas var izprovocēt emocionālu sprādzienu, kas izvērsas kādā no vardarbības formām.

Es vēlos ar šī raksta palīdzību vērst lasītāju uzmanību uz to, ka mēs esam sociāli atbildīgi, strādājot kā skolotāji, kā ārsti, vai vienkārši esot kaimiņi, ja pamanām kādas vardarbības pazīmes. Kā atpazīt vardarbību attiecībā uz bērnu pēc fiziskām vai psiholoģiskām pazīmēm?

Fizisko vardarbību var vieglāk atpazīt, jo redz sasitumus vai arī redz, ka bērnam kaut kas sāp. Emocionālo vardarbību ir grūtāk konstatēt. Esot saskarsmē ar bērnu, var ievērot grūtsirdību, bailes no pieaugušajiem, meitenes bailes no vīriešiem vai tieši otrādi – vecumam neatbilstošu, vaļīgu uzvedību, nervozitāti, raudulīgumu.

Vecāks no rīta pavada bērnu uz skolu, vakarā atnāk mājās noguris, un „kvalitatīvā kontakta laiks” ir minimāls. Tāpēc pedagoga loma ir nozīmīga, jo viņš visilgāk dienas laikā redz mūsu bērnus. Pazīstot skolēnus, pedagogs uzreiz var ievērot izmaiņas bērna uzvedībā. Parasti pamana „delverus”, bērnus, kas traucē mācību procesā vai izturas rupji un skaļi. Šādiem bērniem velta vislielāko uzmanību. Bet īpašā riska grupa ir bērni, kuru uzvedība mainās – kuri noslēdzas. Ja bērns līdz šim ir piedalījies mācību procesā un ārpusstundu

Valsts Bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas Bērnu tiesību aizsardzības departamenta direktore Inga Millere, sarunājoties ar Hellu Milbretu - Holmu.

nodarbībās, visādi citādi bijis aktīvs un pēkšņi noslēdzas, vairs nevēlas piedalīties skolas aktivitātēs, šim bērnam būtu pievēršama īpaša uzmanība. Ir skolas, kur ir atbalsta personāls – sociālais pedagogs, psihologs. Pedagogam vajadzētu par saviem novērojumiem nekavējoties informēt speciālistu, kas veiks izpēti, lai konstatētu, kāds ir cēlonis uzvedības maiņai. Tas attiecas arī uz sekmēm. Ja bērns ir mācījies labi un vidēji, bet pēkšņi pārstāj mācīties vai ir būtiski pasliktinājušās sekmes, ir jāziņo speciālistiem, lai noskaidrotu iemeslus. Skolās, kurās nav atbalsta personāla, vajadzētu informēt pašvaldības sociālo darbinieku. Bet galvenais ir – nekad nepalikt vienaldzīgam. Ja mēs, pieaugušie, nevēloties iesaistīties, savlaicīgi nepievēršam speciālistu uzmanību, var būt traģiski gadījumi. Viens no riskiem ir, ka bērns var nonākt tā saucamo „ielas bērnu” riska grupā, meklējot palīdzību un atbalstu vienaudžu vidū. Visbiežāk tā ir nelabvēlīga, apdraudoša vide, kurā jaunieši izdara arī likumpārkāpumus. Tā ir mūsu – pieaugušo atbildība, ka ar bērniem ir noticis tas, kas ir noticis.

Manis norādītā pazīme – noslēgšanās – var norādīt gan uz emocionālu, gan uz seksuālu vardarbību. Var būt arī citas specifiskas pazīmes. Piemēram, bērns, kurš vienmēr ir bijis tīrs un kārtīgs, pēkšņi nekopj ne savu ārieni, ne savu ķermeni, ko nevar nepamanīt apkārtējie. Tam ir jāpievērš liela uzmanība. Bērns, kas ir cietis no seksuālas vardarbības, var rīkoties tieši šādi. Var būt arī sūdzības par vēdera sāpēm.

Arvien biežāk saņemam iesniegumus un zvanus no kaimiņiem, no līdzcilvēkiem, kas nav tieši saistīti ar ģimeni, bet kas nav vienaldzīgi par pāri nodarījumu bērniem. Bieži cilvēki vēlas palikt anonīmi, un mēs to respektējam. Mēs varam nodrošināt nekavējoties informācijas pārbaudi.

Mūs satrauc tendence, ka vecāki, aizbraucot darba meklējumos uz ārzemēm, atstāj savus pusaudžu bērnus vienus pašus. Īsā laikā veidojas nopietnas problēmas. Es pat nerunāšu par izglītības turpināšanu un tās kvalitāti. Bērni ir neēduši, ir nepiemērotā apģērbā. Ir gadījumi, kad kaimiņi mums ziņo, ka bērni tiek sastapti pie atkritumu tvertnēm, meklējot ēdamo.

Kā rīkoties šī raksta lasītājam, ja ir aizdomas par vardarbību?

Noteikti ir jāziņo pašvaldību sociālajiem dienestiem, bāriņtiesai, policijai, Bērnu tiesību aizsardzības inspekcijai. Visas manis minētās iestādes ir atbildīgas par bērnu tiesību aizsardzības nodrošināšanu.

Vai kaimiņam vajadzētu uztraukties, ka bērns aiz sienas niķojas, skaļi raud un vecāks uz viņu blāuj un draud?

Jā. Mēs saņemam arī šādus iesniegumus. Kaimiņiem ir par to jāuztraucas.

Vai ir jāuztraucas tad, ja tas notiek pirmo reizi, vai tad, ja tas atkārtojas?

Katrs gadījums ir individuāls. Ja vecāks vienkārši ir pacēlis balsi un tam nav regulārs raksturs, ir vērts pavērot, kas notiek. Bet, ja tas ir īsts skandāls un ir mazs bērns, kas raud, kliec, un vecāku reakcija joprojām ir neadekvāta, tad ir labāk piezvanīt. Labāk, lai lieku reizi atbrauc policija, jo ir jāsaprot arī vecāks. Varbūt māte ir izmisumā un krīzes situācijā. Tas ir bīstami. Ir „pēdējā piliena” sindroms, kaut kas ir atkal noticis, un vecāks vairs nespēj pats ar sevi tikt galā, bet viņam ir vēl mazs bērns mājās. Ir situācijas, kurās no fiziskas vardarbības ir cietis zīdains vai jaunāka vecuma bērns, jo vecāks nespēj savaldīties un neapzinās savu spēku. Tādā brīdī attiecīgo dienestu ierašanās ģimenē būs kā

resurss, lai adekvāti novērtētu situāciju un sniegtu palīdzību arī vecākam, ne tikai bērnam.

Kādas ir vardarbības sekas, ja neskaita faktiski konstatējamās – miesas bojājumi, invaliditāte, nāve?

Zems pašvērtējums, sevis noliegums, agresijas tālāk nodošana. Ļoti daudzveidīgas. Vissmagākās sekas, kas paliek uz visu mūžu, ir sekas no pārciestas ilgstošas emocionālās vardarbības. Ir arī tāda emocionālās vardarbības forma kā ignorēšana. Vecāki soda bērnus, ar viņiem nesarunājoties. Visas vardarbības formas atstāj traumatisku pieredzi. Ja bērns, sasniedzot pilngadību un turpinot pieauguša cilvēka dzīvi, nav saņēmis profesionālu palīdzību, tas veicina zemu pašvērtējumu, sevis noliegumu. Šie cilvēki var arī pieaugušo dzīvē ieņemt neapzināta upura lomu, veidot attiecības ar cilvēkiem ar vardarbīgu uzvedību. Ne velti upuris kā partneri izvēlas varmāku un turpina upura lomu. Bieži vien viņi pat nespēj iedomāties, ka varētu būt savādāk. Pie mums ir vērsušās sievietes saistībā ar vardarbību ģimenē, kur bērns nav tieši cietušais, bet vecāku attiecības ir vardarbīgas. Bet sieviete pat nevar pieļaut domu, ka var aiziet no varmākas. Daudzas sievietes jau bērnībā ir pieredzējušas vardarbību no vecākiem, ir izaugušas šādā situācijā. Cilvēkiem, kas līdz šim nav saņēmuši profesionālu palīdzību, ir vērts to izdarīt tagad, lai arī kopš izdarītās vardarbības ir pagājuši daudzi gadi. Saskaroties ar vardarbību, mēs piedāvājam vecākiem iespēju saņemt profesionālu palīdzību, bet vecāki atsakās, atrunājoties, ka paši ar visu tiks galā. Vecākos ir bailes, nedrošības sajūta un izpratnes trūkums par to, kas ir psihologs un kā viņš veic savus pakalpojumus. Mēs, pieaugušie, ne vienmēr spējam novērtēt, kā jūtas bērns. Piemēram, pusaudža vecumā bērns ir sastrīdējies ar vienaudžiem. Turklāt vēl bērnu rupji aizvairo interneta vidē. Pusaudži mēdz būt ļoti aizskaroši. Mēs zinām, ka pusaudža vecumā uz laiku mazinās vecāku autoritāte un palielinās vienaudžu ietekme. Ja šajā vecuma posmā bērns izjūt emocionālo vardarbību no vienaudžiem, tai skaitā izstumšanu, tas rada ļoti smagu pārdzīvojumu bērnam. Būs mācību traucējumi, motivācijas pazemināšanās, uzvedības izmaiņas. Lai vecāki vismaz konsultējas. Var lūgt padomu pedagogiem, zvanīt uz Bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas uzticības tālruni. Lai arī šis uzticības tālrunis ir domāts bērniem un jauniešiem, mēs neatsakām palīdzību un padomu vecākiem.

Kā ir ar bērnu audzināšanu? Vai ir pieļaujami fiziski sodi un kāpēc ir nepareizi izmantot pērienu?

Brīdī, kad vecāks fiziski iespaido bērnu, viņš atzīstas pilnīgā bezspēcībā. Nevienam cilvēkam fiziska ietekmēšana un pērsana nav padarījusi labāku. Vardarbība rada vardarbību. Jebkurš varmāka, bērns vai pieaugušais savā laikā ir bijis vardarbības upuris. Bērnu pērsana var bērnus radīt tikai dusmas, naidu, visbiežāk slēptu naidu, spriedzi, negatīvas emocijas. Šīm negācijām vienā brīdī ir jāizpaužas. Bērns parasti neuzdrošinās rīkoties vardarbīgi pret saviem vecākiem, bet viņš kļūst vardarbīgs pret saviem vienaudžiem vai pret vājākiem, jo tieši šādi vecāks ir iemācījis bērnam risināt problēmas vai tikt galā ar slikto garastāvokli. Pielietojot fizisku sodu, vecāks zaudē cieņu bērna acīs, pazeminās vecāka autoritāte. Bērnus aug bailes. Citreiz vecāki saka – kāds labs rezultāts. Es viņu kārtīgi noperu, kad viņš to ir pelnījis, un bērns pēc tam labi uzvedas. Tie ir lieli maldi. Bērns nekad nevar pozitīvi novērtēt pret sevi vērstu vardarbību. Šīs izpausmes vecāki līdz zināmam laikam var neuzzināt. Tās parādās vienaudžu vidē. Un vēlāk, ja vardarbība no vecāku puses ir bijusi

atkārtota vai ilgstoša, mēs dzirdam stāstus, ka pieauguši bērni sit savus vecos, slimos vecākus.

Kas ir varmākas?

Lielākajā daļā sabiedrības ir maldīgs priekšstats, ka varmākas ir mazizglītoti, atkarību nomākti, bezdarbnieki. Liela daļa varmāku atbilst šim raksturojumam, bet ļoti nežēlīgi varmākas mēdz būt cilvēki ar augstu intelektu, ar ļoti labu izglītību un augstiem ienākumiem. Šīs kategorijas varmākas var būt īpaši bīstami, jo viņi cenšas rīkoties pārdomāti, aukstasinīgi, apsverot, kā viņi veiks šo vardarbību, lai citi to nepamanītu. Viņi cenšas nekad fizisku spēku nevērst pret ķermeņa redzamām daļām. Šie varmākas ir labi psihologi, izmanto iebiedēšanu, līdz pat draudiem noslepkavot vai izrēķināties ar tuviem cilvēkiem, ja mēģinās ziņot kādam. Maldīgs priekšstats ir domāt, ka varmākas ir tikai vīrieši. Vardarbīgas mēdz būt arī sievietes, turklāt ļoti nežēlīgi. Sievietes emocionālās vardarbības formas pieprot labāk nekā vīrieši. Tāpēc, neatkarīgi no tā, vai upuris ir vīrietis, sieviete vai bērns, ir jāmeklē palīdzība. Pirmais, ar ko ir jāstrādā, ir upura pašvērtējums, jo upuriem ir ļoti zems pašvērtējums. Psihologs un sociālais darbinieks var sniegt atbalstu, iedro-

Vissmagākās sekas, kas paliek uz visu mūžu, ir sekas no pārciestas ilgstošas emocionālās vardarbības. Zems pašvērtējums, sevis noliegums, agresijas tālāk nodošana.

šināt, paaugstināt upura pašapziņu, pašvērtību. Tikai tajā brīdī, kad šie jautājumi tiek sakārtoti, upuris spēj spert nākamo soli un aiziet no varmākas. Varmākas parasti iespaido savu upuri, pārliecinot, ka, aizejot no varmākas, upuris nespēs dzīvot, ka pazaudēs visu, kas viņam ir. Ja iebiedēšana turpinās ilgstoši, dažam pietiek ar mēnesi, citiem ar vairākiem gadiem, viņi tiešām tam notic. Gandrīz katrā pašvaldībā vai vismaz reģionā ir izveidoti krīzes centri sievietēm ar bērniem, kur var uzturēties līdz sešiem mēnešiem, kur nepieciešamības gadījumā palīdzību var saņemt arī vīrietis ar bērnu. Ir tikai jāmeklē palīdzību, un tā tiks nodrošināta. Valsts Bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas uzticības tālrunis ir 80006008. Par Krīzes centriem informāciju var atrast arī inspekcijas mājas lapā www.bti.gov.lv vai Labklājības ministrijas mājas lapā www.lm.gov.lv.

Vecākiem, kuri vēlas apgūt prasmes bērnu pozitīvā emocionālā audzināšanā, ir ieteikums vērsties sociālajā dienestā pie speciālistiem, kas strādā ar ģimenēm, lai pieteiktos uz bezmaksas apmācību kursu „Dardedzē”. Labāk ir apmeklēt šīs apmācības, nevis nogaidīt, kad „nervi neiztur” un mēs iesitam bērnam. Ir jākaunas, ka mēs iesitam, nevis, ka savlaicīgi lūdzam palīdzību.

No savas puses piebildīšu, ka nozīmīgu atbalstu jums sniegs sertificēti, profesionāli un pieredzējuši adventistu ģimenes konsultanti Valda Reķe, Viesturs Reķis, Andrejs Āriņš, kā arī Irina un Dainis Rudziši.

Andris Pešelis
adventistu Rīgas 7. draudzes
mācītājs.

EBREJISKĀ DOMĀŠANA

Ebreju domāšana... Tas ir ļoti plašs jēdziens, kurā var ietilpt jau kopš seniem laikiem izslavētā ebreju asprātība, optimisms, novērošanas spējas, Odesas anekdotes, parunas, savdabīgais skats uz dzīves norisēm, kas ir nesis ebreju tautai pagodinājumu kā gudrai nācijai.

Piemēram, tikai dažas ebreju parunas „Kurp vien aita dodas, visur to cērp”; „Ja pazuda nauda – tā ir pusbēda, bet, ja zaudēji godu un uzticēšanos, tad visu esi pazaudējis”; „Nemeklē sirdsapziņu pie bagātā” vai arī šī – „Nedzenies pēc pagodinājuma, tas pats pie tevis atnāks”.

Daudzi cildina ebreju īpašo domāšanas veidu. Arī Bībeli ir sarakstījuši ebreji. Tādēļ daudziem šķiet, ka ebreju domāšana ir kaut kas īpašs, kā trūkst mums – tiem, kas nepieder pie ebreju tautas. Pat šķiet, ka ir nepieciešamība iegūt šo ebrejisko domāšanu.

Grieķi meklē gudrību

Ikviens, kurš ir lasījis Bībeli, uzreiz pamanīs, ka tās saturs atšķiras no citām grāmatām. Piemēram, tajā mēs neatrodam plašus galveno varoņu ārējā izskata, notikuma vietas un laika apstākļu aprakstus. No Bībeles mēs nezinām, kā ārēji izskatījās ne tikai pravieši un apustuļi, te nav pat Jēzus Kristus ārējā izskata apraksta. Ikvienā grāmatā ir galveno varoņu ārējā izskata apraksti, bet Bībelē to nav.

Galvenais uzsvars Bībeles saturā ir likts uz darbību, notikumu dinamiku un Dieva sacītajiem teikumiem. To nosaka arī senebreju valodas (ivrita) īpatnības, jo tajā lielāko daļu ieņem

darbības vārdu konstrukcijas. Bieži vien ebreju domāšanai tiek pretstatīta grieķu domāšana. Grieķi vairāk interesē ārējais izskats un gudrība (filozofija), bet ebreju – būtība. Lai atbalstītu šo pretstatu, bieži vien tiek citēts apustuļa Pāvila (ebreja pēc tautības) teikums: „Jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību” (1.Korintiešiem 1:22). Taču, uzmanīgi izlasot šo teikumu un arī nākamo pantu „bet mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem ģeķība” (1.Korintiešiem 1:23), mēs varam nojaust, ka jautājums par ebrejiskās domāšanas izcilību pār grieķisko ir vairāk izdomāts nekā paties.

Piemēram, lasot Svētos Rakstus, mēs redzam, ka tajos aprakstītie personāži arī senatnē ir vadījušies ne tikai no lietu būtības, bet arī no skatīšanas. „Un sieva redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams” (1.Mozus 3:6), rakstīts par Ievu. „Un Lats pacēla savas acis un ieraudzīja savā priekšā (...) Sodomas pilsētu” (1.Mozus 13:10). Mozus lūdza Kungu: „Rādi man, lūdzams, Savu godību!” (2.Mozus 33:18).

Ābrahāms tiek dēvēts par pirmo ebreju, jo, atbildot uz Dieva aicinājumu, viņš izgāja no savas zemes, lai ietu uz zemi, kuru Dievs vēlējās tam dot. Te viņš

rīkojās pretēji veselajam saprātam un loģikai, taču viņš rīkojās pēc Dieva aicinājuma, uzticoties Aicinātāja apsolījumam ticībā, nezinādams, kurp dodas. Ābrahāms vēlējās pildīt Radītāja gribu, lai gan neredzēja tās būtību.

Grieķiem ir nedaudz citādāka pieeja šīm lietām: „Bet visiem atēniešiem un svešiniekiem, kas tur mita, nekas cits nerūpēja kā vien ko jaunu runāt un dzirdēt.” (Apustuļu darbi 17:21) Nekas daudz nav mainījies arī mūsdienās, kad ļaudis katru dienu vēlas dzirdēt ko jaunu, bet vakardienas laikraksti kļūst par veciem papīriem, kuros nekā ievērtības cienīga nav.

Saprašana nāks vēlāk

Jūdi saglabāja Svētos Rakstus nemainīgā formā un saturā, lai gan ne vienmēr izprata to sūtību. Ebreji domā, ka dzīvē vissvarīgākais ir pildīt Dieva baušļus. Pat tradicionālie jūdu svētki – bar-micva – norāda, ka bērns kļūst par cilvēku, kurš pats atbild par savu rīcību, un viņa pienākums ir pildīt Dieva likumus (Toru). Viņi tika aicināti pakļauties likumiem pat arī tad, ja tie nav saprotami. „Saprašana nāks vēlāk,” tiek sacīts jauneklim, „tu galvenais sāc darīt!” Tā arī daudzi jūdi pilda bauslības prasības, nemaz neizprotot to nozīmi un jēgu. Daudziem tieši šī īpatnība

ir kļuvusi par ebrejiskās domāšanas kalngalu.

Ebrejs ievēro Mozus bauslību, jo ir pārliecināts, ka tā ir jādara, bet neizprot tās nozīmi. Pāvils raksta: „Es dodu viņiem liecību, ka viņi deg par Dievu, bet bez izpratnes.” Un arī par sevi: „Savā dedzībā draudzes vajātājs, taisnībā, ko bauslība paredz, nevainojams.” (Romiešiem 10:2; Filipiešiem 3:6) Jūdi atmeta Jēzu Kristu un sāta viņu krustā, pilnībā pārliecināti, ka rīkojas pareizi, saskaņā ar bauslību. Vai tā arī ir ebrejiskās domāšanas īpatnība? Tūlīt mēs to noskaidrosim.

Tāpat ebrejs uzskata, ka cilvēks dara to, kam tic, kur, pretstatā, grieķiski domājošais cilvēks rīkosies šādi – viņš simts reizes izlasīs bausli: „Piemini sabata dienu, ka tu to svēti”, ticēs, ka to ir rakstījis Dievs un sabats attiecas uz sestdienu, tomēr rīkosies pēc „loģikas”, ka sestdienu jāievēro jūdiem, bet „mēs” esam „zem žēlastības” un tamlīdzīgi, un šo Dieva bausli atstājam bez ievērtības. Mēs jau lasījām Pāvila novērojumu „jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību” (1Korintiešiem 1:22). Jūdi prasīja zīmes no Jēzus Kristus, taču, redzot šīs zīmes, kuras apliecināja Svētie Raksti, tie Viņu atmeta kā viltus Mesiju. Grieķi vēlējās dzirdēt gudrību un loģiskus argumentus, taču, izdzirdot par Jēzus Krustā sišanu un augšāmcelšanos, tie

Viņu nepieņēma. Turpretī tiem, „cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam” (Jāņa 1:12).

Acīmredzams kļūst, ka ebrejiskā domāšana nav pārāka par grieķisko, jo noved pie līdzīga rezultāta. Kā viena, tā otra ir balstīta neticībā uz Svēto Rakstu liecību par Jēzu Kristu. Te ir nepieciešama bībeliska domāšana, kas ir balstīta uz Dieva dotajiem apsolījumiem Svētajos Rakstos un rod savu piepildījumu ticībā uz Jēzu Kristu. Kā ebrejiskā, tā arī grieķiskā domāšana ir strupceļš, bet bībeliskā domāšana atnes cerību.

Bībeliskā domāšana

Te vēlreiz ir jāatgādina par Ābrahāmu. Par viņu ir rakstīts: „Ābrahāms “ticēja Dievam, un to viņam pielīdzināja par taisnību.” Tāpat atzīstiet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni (Galatiešiem 3:6-7). Mūsdienās Ābrahāma bērni ir visi tie, kas tic uz Jēzu Kristu: „Raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānus, ir Ābrahāmam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: tevī taps svētītas visas tautas. Tāpat tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu.” (Galatiešiem 3:8-9) Arī Dieva bauslībai te ir savs nolūks: „Bauslība līdz Kristum ir bijusi mūsu audzinātāja, lai mēs ticībā kļūtu taisnoti.” Tāpat Dieva

bauslība ar savu grēka nosodījumu ved ikvienu grēcinieku, gan jūdu, gan grieķi, pie Glābēja no grēka, kurš piedod grēkus, šķīsta no grēka un dara cilvēku no grēcinieka par svēto, saskanīgu ar Dieva bauslības prasībām. Šī iemesla dēļ ticīgie Kristū vairs nav „zem bauslības”, bet gan „zem žēlastības”. Kā rakstīts: „Vai tad Kristus kalpo grēkam? Nekādā ziņā nē.” (Galatiešiem 2:17)

Apustulis apliecina: „Jūs jau visi, ticēdami uz Jēzu Kristu, esat Dieva bērni. Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus Vārdā, esat tēpušies Kristū. Tur nav ne jūda, ne grieķa, (...) jūs visi esat viens Kristū Jēzū. Kad jūs piederat Kristum, tad jūs esat Ābrahāma dzimums, mantinieki pēc apsolījuma.” (Galatiešiem 3:24-29)

Kur tad paliek ebrejiskā domāšana? Tai, izrādās, nav nozīmes. Bībele to necildina. Dievs vēlas, lai mēs ticībā uztveram Viņa Vārdus no Svētajiem Rakstiem, lai saklausām Viņa aicinājumu un topam par Dieva bērniem, kur vairs nav ne jūda, ne grieķa, bet viss ir viens Jēzū Kristū. Dievs vēlas, lai mēs domājam kā Jēzus (skat. 1.Korintiešiem 1:20) un iegūstam apsolījumu: „Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 4:7)

Intervēja
Elīna Ģipsle
adventistu Rēzeknes draudze.

Gribu kroni ar vismaz VIENU ZVAIGZNI

Ludmila Habalova ir Adventistu Rēzeknes draudzes locekle, viesmīlīga nama māte, cilvēks ar brīnišķīgu humora izjūtu, asām prāta spējām un atmiņu, vienmēr gatava steigties palīgā visiem un visur. Viņas trīs bērni (divi dēli un meita), kuriem nu jau ir savas ģimenes, ir kristieši, arī mazmeita. Bet kā sākās šis ceļš pie Dieva?

Saknes Ludmilai ir no Latvijas (Dobeles), jo tur viņai dzīvoja vecvecmamma un vecvectēvs. Viņasvecvecākiem bija ļoti liela ģimene, bet zemes, ko apstrādāt, bija maz, tāpēc viņi devās uz Baltkrieviju. Vectēvs esot bijis ļoti strādīgs un nopircis purvainus zemes gabalus, sācis tos apstrādāt un iekopt savu saimniecību. Tā 1940. gada 7. maijā Baltkrievijā, Dņepras krastos sākās Ludmilas pirmie dzīves gadi. Vēlāk dzīvojusi Gruzijā un tad atkal atgriezās Latvijā.

Pastāsti, lūdzu, par to, kā Dievs Tevi izglāba jau zīdaiņa vecumā.

Karš sākās 1941. gada 22. jūnijā, kad

man bija gads un pusotrs mēnesis. Ukrainā un Baltkrievijā pirmā cieta no Hitlera armijas uzbrukumiem. Tētis tajā laikā strādāja maizes cehā par grāmatvedi, tāpēc viņa pienākums bija nodrošināt karaspēku ar dažādām saimnieciskām un pārtikas precēm. Vecāki bija nolēmuši, ka mammai un man jābrauc uz Sibīriju ar vilcienu pie vecmammās māsas. Tēvs līdzī iedeva vienu maisu ar cukuru un divus ar putraimiem.

Hitlera armijas uzbrukums bija ļoti „veiksmīgs”, tāpēc ceļojums bija ilgs. Tā vietā, lai brauktu nedēļu, mēs braucām vairākus mēnešus, jo vilcienam visu laiku bija jāmaina virziens, tas bieži brauca atpakaļ.

Daudzās vietās jau bija spridzinātas sliedes. Vagoni bija pilni ar cilvēkiem, bija daudz bērnu, dažādu maisu, un higiēnas, protams, nebija nekādas. Es saslimu ar dizentēriju.

Slimoju ilgi. Neko neēdu un ļoti novājēju. Sievietes, skatoties uz mani, ļoti pārdzīvoja, viņām bija grūti noskatīties, kā

bērns mirst. Un viņas pateica manai mātei, lai aiznes mani uz kādu pa pusei saspridzinātu vagonu. Māte tā arī izdarīja. Bet visu laiku gāja mani skatīties. Vēroja. Es vienu dienu nemirstu, otru dienu nemirstu, trešajā dienā sievietes jau saka: „Šī nemirs, nes viņu atpakaļ!” Protams, pa visu šo laiku katra ieteica, ko nu prata, lai es atveseļotos. Un viena sieviete ieteica – visu, kas manai mammai bija, pieturas vietās mainīt pret biežpienu un dot man ēst. Tam jāpalīdz. Un tiešām, tas palīdzēja! Šis padoms bija noteikti no Dieva. Es sāku atlabt, pieņemties svarā. Un, sasniedzot gala punktu, es jau biju vesela.

Kāpēc Tev šķita svarīgi atrast Dievu?

Jautājums par to, kāpēc mums ir jāpieņem dzimst, lai nomirtu, man radās, dzīvojot Gruzijā, kur dzīvoju ar savu otro vīru (tanī laikā man no pirmā vīra bija jau divi pieauguši bērni). Viņš pēc tautības bija osētīns. Viņš bija ļoti labs cilvēks, strādīgs, ļoti mīlēja bērnus, arī jau lielos bērnus, kā savus. Kopā ar viņu es nodzīvoju labākos savas dzīves gadus. Kaut gan tie bija ļoti grūti laiki, jo mēs cēlām māju. Saviem spēkiem. Nebijām bagāti. Ko nopelnījām, to ieguldījām mājas celtniecībā. Bet dzīvojām ļoti draudzīgi. Kad dzīvo no sirds uz sirdi, tad pat grūtības nav nekas. Visu var panest. Vīrs saslima ar vēzi un nomira. Tad es sāku domāt: bet viņš taču bija tik labs cilvēks, centās, bērnus audzināja, kāpēc viņam bija jānomirst? Kāda tam

Ludmilas kristības 2002. gadā Rēzeknē.

visam jēga?

Tas bija 1990. gads. Pārmaiņu laiks. No Gruzijas gribēja izstāties Osetija. Gruzija pretojās. Sākās pilsoņu karš. Osetīnus vienkārši izlika no mājām. Notika spridzināšanas osetīnu māju pagalmos. Slepkaķības. Mēs aizbraucām uz Latviju (Rēzekni).

Mani negribēja reģistrēt kā Latvijas iedzīvotāju, un mans jaunākais dēls tāpēc nevarēja mācīties. Gājām konsultēties ar juristu, un viņš ieteica noslēgt fiktīvu laulību. Tajā laikā manai vedeklai nomira māte, un tēvs palika viens. Visi kopā nospriedām, ka jārunā ar viņu. Pēc sēru laika viņš atbildēja, ka ir ar mieru kļūt par ģimeni tikai tādā gadījumā, ja tā būs īsta. Jo citu sievu viņš vairs nevarēšot apņemt, ja tas būs vienkārši darījums. Tā es kļuva par viņa sievu.

Viņš bija ļoti ticīgs cilvēks. Katolis. Aktīvi apmeklēja dievkalpojumus katru svētdienu un piedalījās procesijās, un visur citur, kas saistīts ar dievkalpošanu šajā konfesijā. Un es sajutu, ka es arī gribu būt tuvāk Dievam. Jo jautājums par dzīves jēgu vēl nebija atbildēts. Kad es pirmo reizi iegāju Dricānu baznīcā, tur nebija cilvēku, tikai kāds spēlēja ērģeles. Es raudāju un pateicos Dievam, ka viņš man – grēciniecei – ļauj būt Savā namā. Paņēmu visu iespējamo literatūru un sāku studēt, piedalījos arī vīra pirmās sievas atceres dziedājumos, kas bija latgaliešu valodā. Citas sievas pat brīnījās, ka es, krievvalodīgs cilvēks, ar tādu azartu piedalos. Veselu mēnesi mēs pie krucifiksa dziedājām atceres dziesmas noteiktā laikā, lūdzām... Metu visus darbus pie malas.

1995. gadā mans vecākais dēls aizbrauca uz Krieviju (Maskavu) strādāt un iepazinās ar kādu adventistu, kurš arī bija no Latvijas. Viņš teica, ka ir jāievēro sestdiena, nevis svētdiena. Protams, dēls bija pārsteigts, bet pēc jaunā paziņas ieteikuma lasīja Bībeli un pārliecinājās par viņa teikto. Atbraucis uz Latviju, sāka apmeklēt Adventistu draudzi un, vēl neesot draudzes loceklis, piedalījās evaņģelizācijas seminārā Rīgā. Semināra beigās visus, kas vēlējās savu dzīvi nodot Dievam, nožēlot grēkus, aicināja kristīties. Viņš nokristījās. Līdz tam brīdim viņš vēl dzēra un smēķēja, bet, atbraucot no Rīgas, konstatēja, ka jau piecas dienas pavisam nemanot ir atmetis kaitīgos ieradumus. Tā viņš kļuva par kristieti. Dēls lūgšanu sarakstā draudzē ierakstīja arī mani. Pēc pieciem gadiem kristījās

arī jaunākais dēls. Arī viņš man tagad stāstīja par sestdienu kā patieso Kunga dienu. Es nevarēju noticēt, ka maza cilvēku grupa rīkojas pareizi attiecībā uz šo jautājumu. Un visi pārējie nepareizi. Bet viņš ieteica lasīt Bībeli, un es katru dienu to darīju.

2000. gadā Rēzeknes draudzes kalpotāji rīkoja semināru Stružānos. Es tur tolaik dzīvoju. Apmeklēju katru dienu, neva-

dievkalpojumi notika vēl īrētās telpās, es gāju mājās un raudāju, nevarēju pat paskatīties uz augšu. Raudāju un lūdzu Dievu, ka vēlos mūžībā kloni ar zvaigznītēm. Kaut ar vienu... Jo toreiz mācītājs uzrunā draudzei bija atgādinājis E. G. Vaitas vārdus, ka Dievs katram no mums būs sagatavojis kloni, kurā būs tik zvaigznītes, cik cilvēkus būsīm mantojuši Viņa valstībai. Es to-

Ludmila Habalova (otrā no labās puses) ar ģimeni.

rēju tikai 2 dienas, jo vīrs neatlāva. Pēc tam man mācītājs piedāvāja Bībeles stundas. No paprāvās grupiņas paliku tikai es viena. Man bija tāds iespaids, ka Dievs tikai manis dēļ bija paredzējis šo semināru. 2002. gadā es tiku kristīta.

Es zinu, ka Tavš vīrs nebija apmierināts par šo tavu lēmumu.

Jā, sākumā es aizbildinājos ar to, ka seminārā uztāšies dēls. Bet, kad sāku apmeklēt arī sestdienas dievkalpojumus, viņu tas ļoti sadusmoja. Es centos no rīta visu sagatavot lapiem. Bet viņš pat nonāca līdz tam, ka nedeļa lapiem ēst, jo es biju aizbraukusi uz dievkalpojumu. Pienāca laiks, kad viņš paziņoja, ka mums esot dažādi ceļi ejami. Ja izvēlos ticību, tad man jāatstāj mājas. Ja nē, tad palieku. Viņš man deva laiku domāt. Nedēļu. Bet es jau ceturtdien pateicu, ka aizeju, jo, iepazīnusi Dievu un Patiesību, es nevaru no Viņa attiekties. Es zināju, ka Dievs grib, lai es nāku tieši uz šo draudzi Viņu pielūgt.

Kāda bija tava vēlēšanās, kad tu ieguvu atziņu par Dievu?

Atceros ļoti spilgti. Kad mūsu draudzei

reiz vēl īsti nevienam nebiju stāstījusi par savu ticību un sapratu, ka tas ir mans pats svarīgākais uzdevums. Gāja laiks, un Dievs man deva tādu iespēju liecināt par Viņu saviem tuvajiem cilvēkiem.

Vai nenožēlo savu izvēli?

Nē! Es esmu pateicīga Dievam par šo lielo priekšrocību – iepazīt Patiesību. Jo tie cilvēki, kas iepazīst Patiesību, viņiem ir cerība uz mūžīgo dzīvi. Uzdevums dzīvei, kuru devis pats Dievs: „Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā. Tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:19,20)

Adventistu Rēzeknes draudzes vārdā no sirds apsveicu Ludmilu Habalovu 70 gadu jubilejā! Novēlu Ludmilai kā garīgu, tā fizisku veselību! Lai katru dienu, tāpat kā līdz šim, Tu varētu piedzīvot šo pilnīgo atkarību no Mūsu Debesu Tēva, Kungu Kunga un Ķēniņu Ķēniņa! Lai Dievs svētī Tevi un Tavus tuviniekus!

*Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.*

Sveiki MAIJĀ!

Krā: Beidzot laikam tiešām pavasaris būs klāt!

Krū: Putni dzied tik skaisti! Gluži kā eņģeļi debesīs. Varu klausīties šo pavasara koncertu no rīta līdz vakaram.

Krā: Kā tu zini, kā dzied eņģeļi?

Krū: Nu, man šķiet, ka tikpat skaisti un skaisti kā putni.

Krā: Ja reiz runājam par eņģeļiem, kā tu domā, brālīt, kam tie ir līdzīgi?

Krū: Varbūt ka man? Viņi esot nevainojami un perfekti. Un viņiem arī esot spārni.

Krā: Nu tu gan, brālīt, tagad atkal lielies!

Krū: Zinu jau zinu. Bet es ļoti gribētu reiz redzēt eņģeli. Interesanti, vai kāds viņus ir kādreiz redzējis?

Mamma: Protams. Tādu cilvēku ir ļoti daudz.

Krū: Tiešām?

Mamma: Nu jā. Par to ir stāstīts Bībelē. Viena no tiem ir JĒZUS māte Marija. Eņģelis viņai parādījās, lai pasludinātu par to, ka viņai piedzims JĒZUS. Un tad, kad JĒZUS piedzima, eņģelis to pavēstīja ganiņiem uz lauka, un vesels mirdzošu eņģeļu koris bija ar viņu. Dieva eņģelis naktī parādījās arī Jāzepam un lika doties projām no Betlēmes, lai paglābtu JĒZU no jaunā valdnieka Hēroda, kurš vēlējās zēnu nogalināt. Un tieši eņģelis bija tas, kurš pēc JĒZUS nāves pavēstīja sievietēm, ka JĒZUS ir dzīvs.

Krū: Es atceros stāstu par drosmīgo un DIEVAM uzticamo Daniēlu, kuru jaunu cilvēku dēļ iemeta lauvu bedrē. DIEVS sūtīja savus eņģeļus aizturēt lauvām rīkles, lai tās Daniēlu nesaplosītu. Kad ķēniņš no rīta ļoti nobēdājies pienāca pie lauvu bedres, tad viņš redzēja, ka plēsīgie dzīvnieki kā maigi kaķēni gulēja pie Daniēla kājām.

Mamma: Atcerieties karavadoni Gideonu? Arī pie viņa DIEVS sūtīja savu eņģeli pavēstīt to, ka viņam jāved tauta cīņā pret ienaidniekiem. Viņš paklausīja un uzvarēja.

Krū: Māmiņ, bet vēl jau arī dzīvniekus Noasa šķirstā ieveda eņģeļi.

Krā: Un eņģeļi apsargāja Dzīvības koku Ēdenē.

Krū: Jā, bet tas viss notika tālā senatnē, kad cilvēki sastapa eņģeļus.

Krā: Interesanti, vai šodien arī viņus kāds redz?

Mamma: DIEVS ir ļoti uzticams. Tāpat, kā senos laikos, arī tagad Viņš sūta savus eņģeļus mūs pasargāt un ir nomodā par mums ik brīdi.

Krū: Tiešām, katram no mums ir savs sargeņģelis?

Mamma: Protams. Paklausieties, kādu stāstiņu par to, kā eņģeļi palīdz cilvēkiem arī šodien.

Stāstiņš

„Eņģelis mežā”

Bonija, vecākā meita, uzlika roku uz māmiņas pleca un teica: „Paldies tev par brokastīm! Vai mēs ar brāli varam iet pastaigāties?” Māmiņa negribīgi, bet tomēr viņus palaida. „Labi, ejiet! Tikai spēlējieties tepat pie mūsu mājas.” Bērni apsoltāja un devās laukā.

Tā viņi spēlējās, līdz kamēr brālis Rendijs norādīja uz meža pusi. „Klau, aiziesim uz mežu paspēlēties!” viņš teica. Māsa saprata, ka tas nebūtu labi, un atgādināja brālim: „Māmiņa teica, lai spēlējamies pie mājas.” „Bet mamma nemaz neuzzinās...” atbildēja Rendijs un musināja māsu: „Nu, Bonij,

ejam!” „Bet mamma teica, ka nevar...” viņa pie sevis runāja. „Labi kā gribi. Es tad iešu viens,” viņš sadusmots atcirta. „Pagaidi mani, Rendij, es iešu ar tevi,” māsa atteica. Mežā bija skaisti. Visapkārt čivināja putni un pļaviņā ziedēja smaržīgi rozā ziedi. „Cik te jauki! Salasīsim māmiņai puķes.” „Nekādā gadījumā!” iebilda brālis. „Viņa uzreiz sapratīs, ka neesam paklausījuši. Labāk uzsplēsim paslēpes. Skaiti līdz 50,” ierosināja brālis.

Bonija lēnām sāka skaitīt: „...divdesmit pieci, divdesmit seši.” Pēkšņi viņa izdzirdēja kliegzienu: „Palīgā! Palīgā, Bonij!”

Viņa skrēja turp, cik vien ātri varēja, līdz kamēr ieraudzīja brāli. Priekšā pavērās purvs, un brālis bija līdz pleciem dubļos. Viņa sastinga. „Palīdz, Bonij!” kļiedza brālis. „Nestāvi tā vienkārši.” „Nē, es nevaru iet tev klāt, citādi es arī sākšu grimt,” kļiedza māsa. Bet viņa saprata, ka tikai viņa var brālim palīdzēt. „Es tūlīt aizskriešu pēc palīdzības!” māsa izdvesa. „Labi, tikai ātri!” iesaucās brālis.

Viņa skrēja, skatīdamās uz zemi, un domāja, ko pasaukt palīgā, un tad pēkšņi viņa ieraudzīja savā acu priekšā liela izmēra kurpes. Viņa pacēla galvu augšup un ieraudzīja stipru, skaistu un jaunu cilvēku. „No kurienes viņš uzradās?” viņa nodomāja. Šis svešinieks izskatījās draudzīgs, un tāpēc

viņa viņu uzrunāja: „Vai Jūs varētu izvilkāt manu brāli no purva? Bet tikai ātri!” „Jā, protams! Ved mani pie viņa,” laipni atbildēja svešinieks. Tā viņi abi aizskrēja pie Rendija. Svešinieks tūlīt paņēma koku un padeva Rendijam. „Ķer koku un turies pie tā!” teica svešinieks. Un drīz vien viņš izvilkā brāli no dubļainā purva. Nobijies un samircis, Rendijs drebēja kā apšu lapa. „Nu, tu gan esi iekritis!” teica brālim Bonija. „Tagad mamma uzzinās, ka bijām nepaklausīgi.” „Man vienalga!” raudāja brālis. „Es ļoti gribu mājās.”

Un tā brālis steigšus devās mājup. Bonija gribēja sekot brālim, bet pirms tam viņa vēlējās pateikties svešiniekam. Bet viņš nekur nebija atrodams. „Interesanti, kur viņš pazuda?” viņa nodomāja. Viņa izbijās un arī skrēja uz mājām. Kad viņi izstāstīja māmiņai visu notikušo, tad viņi gribēja uzzināt, kas tas par svešinieku varēja būt. Tad māmiņa paskaidroja, ka katram cilvēkam un bērnam ir savs sargeņģelis, un reizēm sargeņģelis var pieņemt arī cilvēka izskatu, lai palīdzētu neparastās situācijās.

Māmiņa bija priecīga, ka viss laimīgi beidzies un ka Rendija sargeņģelis ir viņam palīdzējis. Viņi visi kopīgi pateicās Dievam un lūdza, lai Dievs palīdz viņiem vienmēr paklausīt.

Notikums

Pasākumi Ērgļu draudzē un NOA centrā

Vieni no aktīvākajiem cilvēkiem (tik čakli kā eņģeļi!), kuri daudz dara bērnu labā, dzīvo Ērgļu pusē. Droši vien atceraties jaukos pingvīnus no Bērnu festivāla. Jā, arī viņi īstenībā dzīvo tepat netālu – Ērgļos – un pa nedēļu ap 22 bērniem satiekas NOA centrā. Nodarbības notiek katru dienu, un viņu galvenās skolotājas ir Judīte Purviņa un Maija Žube. Te nu viņi visi ir.

Nodarbības bērniem NOA centrā skolotāju Judītes Purviņas un Maijas Žubes vadībā.

Pateicība

Zīmēšanas konkurss „Mans mīļākais Bībeles stāsts”

Paldies, Jums, bērni, ka atsūtījāt savus zīmējumus. Tie ir tik krāsaini un mīļi! Visi, kuri piedalījās, saņems no vārniņām balviņas. Balviņas varēsiet saņemt Baznīcas ielā pie dežurantes no 19. maija līdz 6. jūnijam. (Zīmējumi uz aizmugurējā žurnāla vāka.)

DRAUDZE – TAVA ĢIMENE?

Kā tu ikdienā izjūti principu, ka draudzes locekļi ir brāļi un māsas? Vai tas palīdz veidot savstarpējās attiecības un maina mūsu izturēšanos citam pret citu? Ko Tev nozīmē un dod šī lielā ģimene?

Evija Roderte

Es patiesi tikai pēdējā laikā tiešām sāku tā īsti justies piederīga savai draudzei. Iespējams, tas izklausās diezgan jocīgi vai pat briesmīgi. Agrāk es vienkārši tur sēdēju labajā pusē trešajā solā, vairāk pa labi (mēs ar mammu gan pēdējā laikā katru reizi mēģinām pamainīt vietu, pagaidām mēs to darām labajā pusē, bet es ceru,

ka drīz saņemsimies un apsēdīsimies arī kreisajā solu rindas pusē... es to ieteiktu tikai drosmīgiem un, nu... smaidošiem cilvēkiem) un biju klātesoša, bet tagad es tiešām esmu, man draudzē ir savi pienākumi, man draudze uzticas.

Mums Liepājā šajā mēnesī atvērās bibliotēka, kurai telpu izremontēja mūsu zēni, un pēc tam es sakārtoju grāmatas plauktos un ievadīju informāciju par grāmatām bibliotēkas sistēmā datorā. Kad bibliotēkas atklāšanā draudze sanāca kopā un mēs lūdzām, lai Dievs svētī šo kalpošanu, es sajutos priecīga, ka esmu bijusi vajadzīga un noderīga. Mums nesen Liepājā bija Lūgšanu maratons. Lūdzot kopā šīs 40 dienas, tas mūs kā brāļus un māsas satuvināja, lika saprast, ka mēs visi tiešām esam tikai cilvēki ar savām problēmām un raizēm. Bet, nākot pie Dieva, mēs kā draudze bijām kopā un kopā varējām redzēt un piedzīvot daudzas atbildētas lūgšanas. Man šis laiks personiski palīdzēja, es vairāk jutos kā draudzes locekle. Pirms tam

bija kā bija, bija jau labi, bet kaut kā pietrūka. Pietrūka šis kopējais piedzīvojums, kopējā Dieva klātbūtne. Manuprāt, lai draudze tiešām justos kā liela ģimene, ir, protams, vajadzīgi kopēji pasākumi, bet arī garīgi piedzīvojumi, kur var piedzīvot, kā Dievs mūs visus – draudzi - kopīgi svētī un mīl.

Dāvis Priede

2009. gada vasarā ar savu Ceļa Meklētāju klubu devāmies ciemos pie adventistu Pērnavas draudzes. Mēs atklājām, ka mūsu

uztraukums par valodas barjeru bija bijis pilnīgi veltīgs, jo visi igaunī tekoši runāja valodā, kuru saprot visi pasaules iedzīvotāji- mīlestības valodā. Tā bija viena no reizēm, kad es patiešām sapratu, ko nozīmē tas, ka adventisti savā starpā ir brāļi un māsas Kristū.

Es adventistu draudzē jutos kā ģimenē. Protams, kā jau tas ir ģimenē, arī draudzē ir cilvēki, kurus mīlēt ir grūtāk nekā citus, bet tas ir lielisks veids, kā apzināties savu patieso vajadzību pēc Glābēja un ļaut Kristum sevi audzināt un pārveidot. Man liekas, šajā ziņā mums visiem vēl vienmēr būs vajadzīgs vairāk Jēzus pacietības un iecietības.

drošības sajūtu, atbalstu. Tā man dod cerību, ka es nekad nebūšu viena.

Man ir draugi, kuri attiecības veido lēnprātīgi un ar mīlestību, cilvēki, ar kuriem varu runāt par Dievu un attiecībām ar Viņu. Cilvēki, ar kuriem kopīgi veidojam draudzī un atpūšamies kopā arī ārpus tās. Šīs attiecības ir drošākas, atklātākas un mīlošākas, tas liek vēlēties šāda tipa attiecības izveidot arī ar cilvēkiem, kuri nav no draudzes. Tas mudina mani kļūt lēnprātīgākai un mīlošākai, tās mani māca. Šī ģimene dod

Daudzi draudzes locekļi, gadiem ejot, ir kļuvuši ļoti tuvi draugi. Bieži vien sajūta līdzīga kā ģimenē.

Jā, protams, jo cilvēkam, kuru tu pazīsti jau kādu ilgāku laiku, tu uzticies un vari būt daudz atklātāks pret viņiem.

Domāju, ka attieksme un attiecības kā lielā ģimenē ... un tādēļ arī ir cilvēki, kuri nav tik tuvi kā pārēji.

Un, manuprāt, tā ir ļoti liela svētība, ja draudze, kurā ir daudz cilvēku, var saliedēties un kļūt kā liela ģimene. Tad var redzēt mīlestību brāļu starpā, pēc kuras mūs atpazīs pārējie.

Māra Sokolovska (sirdī jauna)

Draudze man ir vieta, kur sirds jūtas silti.

Kādā teicienā dzirdēju, ka brāļus un māsas neizvēlamies. Tā arī pieņemu draudzes brāļus un māsas katru, kāds ir. Mani iepriecina uzticīgie, tie, kas slavē Debesu Tēvu. Ļoti sāp, ja dzirdu kurnēšanu, pievēršanos negatīvajam. Parasti mēģinu novērst negatīvas runas, žēl, ka tas neizdodas tādā veidā, kā vajadzētu.

Prieks ir, kad redzu, kā mazie bērni izaug un iemīt savu Pestītāju.

Pat ceļojumos, draudzē, kuras valodu es nesaprotu, jūtos labi. Mēs Dievam katrs esam īpaši un ļoti dārgi!

Jauniešu vasaras salidojums **TEAMWORK** 2010

*slavēšana

*Baltijas valstu
jauniešu vadītājs
Giedrius Rimša

*kristības

*lūgšanas

*jauni draugi

23. - 25.jūnijs Carnikava

Adventistu jauniešu kalpošanas nodaļa
Info: jaunatne.adventisti.lv

CAURI “NĀVES IELEJAI”

Sarmīte Iveta Lauberte,
adventistu Aizkraukles draudze.

Toreiz, kad biju smagi slima, devu Dievam vairākus solījumus, kurus izpildīšu, ja tikšu dziedināta, un šis raksts – liecība ir viens no maniem solījumiem. Ja nebūtu bijis Dieva Vārda, ja nebūtu bijis Dieva dziedinošā pieskāriena, es nebūtu dzīva un šī raksta nebūtu. Varētu sarakstīt grāmatu par to, ko es piedzīvoju un pārdzīvoju šajā slimības laikā.

Atpakaļ pagātnē

2007. gada pavasarī man sāka sāpēt roka, strauji palielinājās padusē limfmezgli, sāka sāpēt kakls, sejā kļuva bāla. Jau ilgu laiku jutos ļoti sagurusi, taču nesapratu, kāds tam iemesls. Pirms tam vietējā poliklīnikā apmeklēju zemūdens masāžas.

Man jau bija tālejoši plāni tuvākajai nākotnei, BET... tad manai dzīvei pēkšņi tika pārvilkta pāri pelēka svītra.

Vērsos pie vairākiem ārstiem, bet man ilgi nevarēja noteikt diagnozi. Lietoju dažādas antibiotikas, ko bija izrakstījuši ārsti. Viņi domāja, ka tā ir parasta apaukstēšanās. Darīju visu iespējamo, ko tajā brīdī sapratu. Pēc laika pārstāja sāpēt kakls, pārējie simptomi manu ķermeni neatstāja. Vēl joprojām jutos slikti – gan fiziski, gan emocionāli. Sākās izmisums. Laiks gāja...

Es turpināju strādāt. Tajā laikā strādāju par grāmatvedi. Nevienam nezināja, pat pati, cik slima patiesībā biju.

Es ticēju Dievam, un 2007. gada jūlijā Rīgā mācītāji Andrejs Āriņš un Vilnis Latgalis mani svaidīja ar eļļu, saskaņā ar Jēkaba vēstuli 5:14-15. Pieceloties no lūgšanas, Andrejs Āriņš sacīja, ka Dievs vadīs mani pie pareiziem ārstiem. Siltums un vieglums ienāca manā dvēselē, un gribējās smaidīt! No šī brīža Dievs pie manis sāka darboties.

Nāves priekšvēstnesis

2007. gada 13. septembrī iestājos Latvijas Onkoloģijas centra (LOC) slimnīcā. Man tika paņemtas visādas analīzes, veikti dažādi izmeklējumi un tad

2006. gada 28. aprīlī absolvējot LLU Ekonomikas fakultāti. Man jau bija plāni tuvākajai nākotnei, es vēljos turpināt mācības magistratūrā...

diagnosticēta ļauna saslimšana – divi ļaundabīgi audzēji ar metastāzēm... Kad ārsti man pateica diagnozi, biju pārsteigta, šokēta un sagrauta. Man nebija histērijas, es tikai klausījos šausmīgo vēsti. Es domāju: „Dievs, kāpēc?” Ārsti man neteica, ka es miršu, bet neteica arī, ka dzīvošu. Viņi sacīja: „Mēs darīsim visu iespējamo.” Es piezvanīju saviem tuviniekiem un pastāstīju ārstu prognozi. Es sacīju: „Es negribu mirt! Es gribu dzīvot!”

Piektdien, 14. septembrī, sanāca kopā ārstu konsīlijs un man nozīmēja divas operācijas, ķīmijterapiju un staru terapiju. Es tam nebiju gatava. Slimība man bija

smags pārbaudījums. Es lūdzu Dievu, lai izlemtu, ko darīt tālāk? Līdz šim brīdim man nebija ienākusi prātā vēža iespēja. Es cīnījos sevī, vai man pieņemt operāciju vai nē, vai man pieņemt ķīmijterapiju vai nē. Bet beigās padevos. Tā sākās mans ceļš kopā ar Dievu cauri „Nāves ielejai”.

Es sapratu, ka man priekšā ir liela cīņa ar sevi par sevi. Tātad cīņa! Tas viss sākās septembrī.

Nepadoties

Ārstēšanās. Protams, šis process nebija patīkams. Taču es biju apņēmusies kļūt vesela. Es noskaņoju sevi pozitīvi. Ārstēšanās laikā pārcietu divas sma-

Aiz muguras jau divas smagas operācijas, septiņi smagi ķīmijterapijas kursi, vēl palicis – astotais... Mana ģimenes dakterīte reiz jautāja, ko es tādu lietojot, ka tik labi izskatoties?

gas operācijas, astoņus smagus ķīmijterapijas kursus. Viss ilga gandrīz gadu. Atzīstu, tas bija grūti. Operācijas bija veiksmīgas, bez sarežģījumiem. Visbriesmīgākā man bija ķīmijterapija – nelaba dūša (lāgā nevarēju neko ieēst), nespēks, nogurums, sāka pastiprināti izkrist mati, sāka trūkt elpa. Pēc pirmās ķīmijterapijas zaudēju samaņu. Pēc nedēļas biju atbraukusi uz LOC poliklīniku konsultācijā pie imunologa. Pēc ārsta apmeklējuma zaudēju samaņu. Operatīvi tika izsaukta ātrā palīdzība, viss beidzās labi. Ļoti sāpēja locītavas un kauli. Katru dienu lūdzu Dievam spēku un atbrīvošanu no sāpēm, un tās pamazām atkāpās. Ārstēšanos vajadzēja izturēt, lai atgrieztos dzīvē. Es ticēju, ka izdzīvošu.

Ticībai uzvarot

Šajā grūtajā cīņā mani atbalstīja ne tikai tuvinieki, darba kolēģi, bet arī mana draudze Aizkrauklē, kura palika kopā ar mani un iesaistījās karstās lūgšanās. Visi mani iedrošināja – gandrīz katru dienu kāds piezvanīja, saņēmu neskaitāmus SMS, un vēl daudzie apciemojumi slimnīcā...

Mani atbalstīja mācītājs Andrejs Āriņš un vēl daudzi, daudzi labi cilvēki visā Latvijā, arī ārpus Latvijas robežām, kuriem esmu šodien ļoti, ļoti pateicīga. Es paļāvos uz cilvēkiem, kas lūdza un gavēja par mani. Viņi darīja visu, kas nodrošināja līdzsvaru un mieru manā

sirdī. Un tā citu cilvēku lūgšanām bija mani jāuztur un jānes cauri šim cīņu laikam, un ne tikai viņu lūgšanām. Es sapratu, ka manas dziedināšanas saņemšana ir atkarīga arī no manām personīgām attiecībām ar Dievu.

Sātans gribēja man atņemt ticību par dziedināšanu. Pēc svaidīšanas ar eļļu fiziski jutos it kā bez izmaiņām, bet es katru dienu ticībā Dievam apliecināju, ka esmu jau dziedināta. Es negaidīju, kad dakteri man pateiks, ka esmu vesela, bet pati sev teicu, TICU, ka jau esmu dziedināta, neskatoties ne uz kādām analizēm!

Es noskaņoju savu prātu, ka es nevēlos mirt. Es slavēju Dievu par Viņa lielajiem brīnumiem manā dzīvē – izglābšanu no slīkšanas, no degošas mājas...

Es pārbaudīju savu sirdi. Es lūdzu Dievu par cilvēkiem, kuri varbūt varēja pret mani just rūgtumu – kam man bija vajadzīgs piedot vai kuriem vajadzēja piedot man. Es atbrīvoju sevi no visa tā, atdodot to Jēzum.

Es lūdzu par citiem cilvēkiem, kam arī bija vajadzīga dziedināšana. Es sapratu, ka Dievs vēlas, lai es to daru īpaši šajā laikā.

Ik dienu iegremdējos Viņa Vārdā, lai saņemtu stiprinājumu, iedrošinājumu un palāvību. Es lasīju Ījaba grāmatu, es lūdzu Dievu pēc Bībelē esošajiem dārgajiem dziedināšanas apsolvumiem. Katru reizi, kad gāju uz ķīmijterapiju, centos nešķirties no Bībeles. Pirms katra ķīmijterapijas seansa lūdzu Dievam aizsardzību savam organismam, pēc apsoļējuma no Marka evaņģēlija 16:17,18.

Cīņa ar bailēm

Man nācās karot ar bailēm no pretinieka puses. Ārstēšanās laikā vairākas lietas, ko biju dzirdējusi no dažādiem cilvēkiem, manā sirdī iedvesa bailes. Man visvairāk bija jācīnās ar šīm domām, un arī tagad man joprojām nākas dažreiz tām pretoties.

Sātans man sūtīja ciešanas caur kādiem ārsta vārdiem. Viņš sacīja, ka ar šo diagnozi slimnieks var nodzīvot no diviem līdz pieciem gadiem. Mūsdienu medicīnas zinātne ar šādu audzēju veidu slimniekam spēj tikai nedaudz paildzināt dzīvi. Šos vārdus sacīja kāds ārsts no „Veselības centra 4” TV-1 raidījumā „Dzīvīte”. Reiz, gaidot rindā pie savas ģimenes dakteres, dzirdēju divu pacientu sarunu, kad viena sacīja otrai: „Viņai bija vēzis, viņa bija tik ticīga, tik ticīga, bet tomēr nekļuva vesela, viņa nomira.” Sātans pielietoja sāpju ieroci

un tad teica: „Tu mirsi!”

Lai atturētu savu prātu no iekļūšanas negatīvajā, es sacīju: „Ar Jēzus brūcēm es esmu dziedināta... ar Jēzus brūcēm es esmu dziedināta.” (1.Pētera 2:24) Tā bija mana cīņa un bezgalīgā uzticēšanās savam Glābējam.

Cilvēku aizlūgšanas

Kad atrados slimnīcā, es lūdzu Dievam atsūtīt cilvēkus, kas par mani aizlūgtu. Un viņi viens pēc otra sāka ierasties slimnīcā. Gaiļezera slimnīcā bija kapela, kuru bieži apmeklēju. Atceros kādu no reizēm, kad kopā ar māsu Solveigu satikām pie kapelas ticīgās māsas no dažādām konfesijām. Viņas katru nedēļu sapulcējās Gaiļezera slimnīcā, lai aizlūgtu par slimniekiem. Ticības māsas bija gatavas uzreiz lūgt par mani un man pateikt, kā Dievs viņas ir izdziedinājis no vēža bez operācijas.

Pateicos, ka Dievs man deva aizlūdzējus. Kas var būt labāks, ja par mums citi aizlūdz! Manī iestājās pārdabīgs miers. Jutos kā iefīta siltumā, kā vatē. Tas, ka tev blakus ir kāds, kas ar tevi ir lūgšanā, kad tu cīnies ar savu slimību, nozīmē ļoti daudz. Bija cilvēki, kas mani šajā laikā redzēja raudam un sāpju varā. Šie cilvēki atkal un atkal man no jauna atgādināja: „Tev būs labi!” Mēs kopīgi meklējām Dievu, un Dievs mums rādīja Savas lietas caur Vārdu, ko man dalīja cilvēki. Pie Jēzus ir miers. Viņš ir mūsu miera Lielskungs.

Kad mana ticība šķita novājināta, vienmēr bija kāds iedrošinājums no maniem ticības draugiem, vai arī tas Kungs runāja manā sirdī kādā citā veidā.

Nav nejaušību

Kāda ticības māsa man sacīja: „Tas, ka tu atrodi slimnīcā, nav nejaušība, Dievs tevi lieto, lai tu nestu liecību par Viņu arī šeit!” Sāku rīkoties. Piezvanīju mātai Solveigai, lai viņa man atved kristīgo literatūru.

Ārstēšanas laikā bija iespēja tikties ar dažādiem slimniekiem. Viena daļa pilnībā bija pakļāvušies bailēm, līdz ar to bezcerībai. Viena daļa neuzticējās ārstēšanai. Nenoskaņoja sevi pozitīvi.

Taču Dieva Vārds varēja uzrunāt katru bezcerīgu slimnieku. Dāvinot un pārdodot grāmatas slimniekiem, man bija iespēja pastāstīt arī par saviem piedzīvojumiem ar Dievu. Dodot citiem, tik stiprināta arī pati. Šajā laikā ieguvu labus draugus, ar kuriem joprojām sazinos.

Dievs mani saveda kopā ar brīnišķīgu māsu Lolitu no Rīgas l. draudzes. Viņa man kā sargeņģelis bija nolikta blakus

par stiprinājumu. Man bija gaidāma otra operācija. Viņa mani un ne tikai mani, bet arī pārējās palātas kaimiņienes bieži uzmundrināja ar vārdiem no Bībeles: „Esiet stipri un droši! Nebaiļojieties un nebīstieties no viņiem. Jo Tas Kungs, tavš Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pametīs.” (5.Mozus 31:6)

Dieva brīnums

2008. gada 11. martā man bija paredzēta otrā operācija. Naktī no 10. marta uz 11. martu dzirdēju kļušu balsi, kas man sacīja: „Tu esi vesela!”, ko arī apstiprināja visi mani tālākie izmeklējumi.

Pateicos māšai Annai Bitei, kura man īsu laiku pirms šīs operācijas uzdāvināja mazu, bet man ļoti svarīgu tajā brīdī papīra lapiņu, kurā mani pirmajā brīdī piesaistīja vārdi – „Ieklausoties Viņa balsī.” Tālāk sekoja vārdi no Bībeles: „Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko.” (Jāņa 10:27) Tas mani stiprināja. Šajā laikā man bija īpaši svarīgi paļauties uz Dievu un visu laiku sarunāties ar Viņu, un sadzirdēt Viņa balsi, lai saprastu Viņa vadību. Es un Dievs – viens pret vienu. Mana dakterīte kādu dienu vēlāk, pēc otrās operācijas, ienāca palātā un sacīja: „Mēs tev neko neatradām, nevienu sliktu šūnu, viss ir pazudis. Pateicies Dievam!” Analīzes bija apstiprinājušas, ka Dievs ir veicis brīnumu! Audzēja nebija. Slava Dievam! Mana sirds Dievam priekā gaviļēja.

19. jūnijā iestājās LOC starošanas nodaļā. Pirms tikšanās ar starošanas nodaļas vadītāju lūdzu Dievu, lai Viņš man dod atbildi caur šo dakteri, vai man starošana ir nepieciešama. Kad ārste iepazinās ar manu analīzi un izmeklējumu rezultātiem, sekoja jautājums: „Vai es to vispār vēloties?” Saprātu, ka tā ir atbilde no Dieva. Zināju, ka esmu dziedināta, un viss. Parakstīju papīrus par to, ka atsakos no ārstēšanas, un slimnīcu atstāju jau nākamajā dienā, un šodien joprojām jūtos labi.

Drīz apritēs trīs gadi pēc šīs smagās saslimšanas. Tas brīnums, ka es vēl joprojām esmu dzīva, ir pierādījums, ka Dieva Vārds darbojas un dziedina, un Dievs ir dzīvs!

Jēzus nav mainījies. Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi (Ebrejiem 13:8). Un Viņa dziedinošais spēks šodien ir pieejams katram.

Svēto Rakstu pielietošana

Ja šodien kāds cieš no smagas slimības un ārsti pat ir atteikušies ārstēt, tad pa-

2008. gada 27. aprīlī mantziņu sanāksmē Rīgā.

liek vēl viena cerība – Jēzus. Viņš dara brīnumus vienmēr, kad paļaujamies uz Viņa Vārdu!

Salamana Pamācībās 4:20-22 sacīts:

„Mans dēls, ievēro Manus vārdus, un lai tava auss nosliecas Manai runai pretī! Lai tie neizslīd no tavas apziņas un redzes loka; saglabā tos savā sirdī! Jo tie ir dzīvība tiem, kas tos atrod, un ir zāles visai viņu miesai, kas dziedina.”

Es zināju, ka, ja man nepaliks labāk, tā nebūs Dieva vaina, jo Dieva Vārds nekad neklūdās.

Viena no Rakstu vietām, ko es lasīju katru dienu, bija 1.Pētera 2:24: „Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.”

Savā cīņā ar slimību es sapratu, ka dziedāšana nevar nākt automātiski. Es cīnījos ar slimību, izmantojot Dieva Vārdu un savu ticību.

Kādā grāmatā lasīju ārstu teikto, ka cīnītāja persona spēj uzvarēt slimību daudz labāk nekā pasīva persona. Cilvēka imūnajā sistēmā esot iestrādāts kaut kāds mehānisms, kas sākot darboties tikai tad, kad slimnieks kļūst par cīnītāju. Tātad cīņa par uzvaru!

Atgriešanās dzīvē

Dievs mani izdziedināja pārdabiskā veidā – šādi atbildot uz lūgšanām un ticību Viņam. Esmu Dieva izlūgta. Esmu atgriezies dzīvē kā cits cilvēks. Es dzīvoju! Slimības laikā izvērtēju dzīvi, uz daudzām lietām paskatījos no cita skatu punkta. Ir mainījušies mani dzīves pamatprincipi. Es esmu piedzīmusi no jauna ar jaunu sirdi un jaunu prātu. Ir mainījušas manas

prioritātes dzīvē, ir mainījusies mana vērtību sistēma. Man jau bija plāni tuvākajai nākotnei, es vēlējos turpināt mācības magistratūrā, BET tagad turpinu mācīties Dieva augstākajā debess skolā. Es esmu laimīga Jēzū...

Īsi pēc tam, kad biju pabeigusi savu ārstēšanās kursu slimnīcā, manās rokās nejausi nonāca maza grāmatiņa par dziedināšanu no vēža. Mani spēcīgi uzrunāja grāmatas autores vārdi, kura pati tika izdziedināta: „...Viņš tevi mīl, Viņš tevi aizskāra un tevi dziedināja. Tagad vairs neej atpakaļ pasaulē, bet sevi pilnīgi veltī Jēzum. Kalpo Viņam par visiem simts procentiem visās savās atlikušajās dzīves dienās... Viņš tevi dziedina, lai tevi atdalītu Saviem mērķiem. Tu esi Viņa izvēlēts trauks, lai dzīvotu savā izdziedinātajā ķermenī un to pareizi lietotu.”

Novērtējums

Man atmiņā ir palikuši mācītāja Andreja Āriņa sacītie stiprinājuma vārdi toreiz: „Meklē dzīvē pozitīvo un neieciņklējies uz negatīvām lietām!” Es cenšos izvairīties no negatīvām domām un sajūtām. Tā vietā vairāk domāju par pozitīvo un par to, ko vēlos šajā dzīvē sasniegt. Un tādas domas man atkal un atkal liek saņemties un tiekties uz priekšu.

Mana misija

Manas dzīves misija ir, neatkarīgi no tā, cik ilgi dzīvošu, mīlestībā liecināt par Dievu un Viņa brīnumdarbiem, ko Viņš ir izdarījis manā un citu cilvēku dzīvē.

Sirsniīgi pateicos visiem, visiem tiem, kuri bija kopā ar mani šajā grūtajā laikā! Lai Dievs jūs visus bagātīgi svētī!

Citu konfesiju ziņas

Ģimenes svētki Valmierā

9. maijā Valmieras pilsētā norisinājās Ģimenes svētku pasākumi, kuros visas dienas ietvaros kā mazie, tā arī lielie pilsētas iedzīvotāji un viesi varēja piedalīties dažādās aktivitātēs.

Pie Valmieras Kultūras centra notika dažādas radošās darbības. Valmieras vecpilsētā pie Novadpētniecības muzeja norisinājās prāta un gudrības spēles visai ģimenei, kā arī bija iespēja piedalīties apslēptās mantas meklēšanā. Pie tirdzniecības centra bija arī dažādas sportiskās aktivitātes – ģimenes stafete, sievas nešana, ģimenes skrējiens un šķēršļu trase. Tāpat Valmierā varēja mīloties ar pašceptām pankūkām.

Uz pilsdrupu skatuves pilsētā notika svētku koncerts, kurā apmeklētājus priecēja Valmieras pilsētas pašdarbības kolektīvi. Dienas vidū Valmieras Kultūras centra kamerzālē mācītājs Kristis Kalniņš ar kundzi Lindu aicināja uz priekšlasījumiem par to, kādai vajadzētu būt ģimenei un kādas priekšrocības ir ģimenei, kas būvēta uz kristīgiem pamatiem. No plkst. 13 Sv. Sīmaņa baznīcā norisinājās Bībeles lasījumi, kuriem sekoja muzikāli priekšnesumi.

Vakarpusē pie Dzirnauvu ezeriņa ģimenes, kas bija nominētas Ģimenes svētku īpašajiem apbalvojumiem, kā veltījumu Valmieras pilsētai stādīja dekoratīvos pilādžus. Bet svētku izskaņā Kultūras centrā notika koncerts “Ģimene – Latvijas lepnums un spēks”, kurā tika sveiktas Valmieras pilsētas ģimenes sešās nominācijās – “Zelta pāris”, “Lieliskā mamma”, “Lieliskais tētis”, “Talentīgā ģimene”, “Nesavtīgā ģimene” un “Izpalīdzīgā ģimene”. Koncertā piedalījās Vītolu ģimene, Riču ģimene, Ieva Akurātere ar dēlu Matīsu un citi pazīstami dziedātāji kopā ar saviem ģimenes locekļiem.

Bībeles maratons Igaunijā

Igaunijā šogad atzīmē lasīšanas gadu, un tiek rīkoti dažādi grāmatu festivāli un lasīšanas pasākumi. Hāpsalu pilsētiņai ir savs skatījums uz to, kas būtu jālasa, un tur notiek pasākums izturīgākajiem lasītājiem: piecas dienas ilgs publiskais Bībeles lasījums no vāka līdz vākam.

Bībeles lasīšanas maratons notika Hāpsalu Svētā Jāņa baznīcas priekšā. Piecu dienu laikā, līdz svētdienai 150 vietējie brīvprātīgie ar šo uzdevumu bija tikuši galā.

Baznīcas mācītājs Tīts Sulamae BBC sacīja, ka projekta mērķis ir atjaunot interesi par šo grāmatu, kas ir viens no pasaulē visvairāk iespīestajiem darbiem.

Skaļi lasīt Bībeli bija pieteikušies gan skolēni, gan vietējie politiķi, gan garīdznieki.

Pedofilijas briesmas

Kristīgo pasauli burtiski pārpludinājušas ziņas par regulāriem pedofilijas skandāliem visā pasaulē. Diemžēl līdzīga ziņa izskanējusi arī Latvijā. Šoreiz tā skārusi Evaņģēliski luterisko Baznīcu. Policija ir aizturējusi Daugavpils diecēzes vikāru Agri Pāvilu Lēvaldu. Evaņģēlisku luteriskās Baznīca vadība neslēpj sašutumu un ir apņēmusies izmeklēt šo gadījumu. Ja apsūdzības apstiprināsies, viņu no Baznīcas izslēgs. Tikmēr citviet pasaulē skandāli satricina Romas Katoļu Baznīcu. Norvēģijas Romas katoļu baznīca saņēmusi tik daudz elektronisko vēstule par iespējamām garīdzniekiem pedofiliem, ka sabojāties tās serveris. Beļģijas Briges pilsētas bīskaps vēstulē atzinies kāda zēna seksuālā izmantošanā un atkāpies no amata, paziņojusi Beļģijas katoļu baznīca. Tur Baznīca tagad aicina visus pārkāpējus atzīties savos noziegumos, bet upuri tiek mudināti neklusēt.

Arī pret Romas katoļu baznīcu Zviedrijā izskan arvien jaunas apsūdzības pedofilijā. Kāda sieviete publiski atzinusies, ka četru gadu vecumā to vairākkārt izmantojis vietējās draudzes prāvests. Notikušais pamudinājis uz atklātību pedofilijas upurus arī Somijas Evaņģēliski luteriskajā baznīcā. Somijas baznīca atzīst, ka ieguvusi informāciju par vairākiem bērnu seksuālās izmantošanas gadījumiem baznīcā. Diemžēl savulaik pedofilijas skandāls satricināja arī Adventistu Baznīcu Somijā. Tur pusaudži bija cietuši jauniešu nometnēs gandrīz 20 gadu garumā.

Katoļi aizstāv musulmaņu tiesības

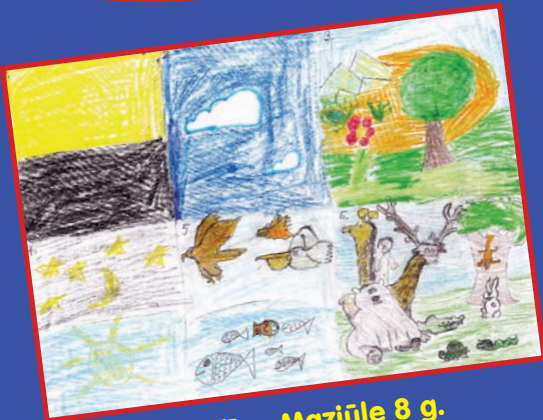
Spānijas Romas katoļu baznīcas līderi aizstāvējuši sieviešu tiesības nēsāt islāma sejas plīvuru pēc tam, kad kāda Madrides vidusskola aizliegusi pusaudzei, kas atteikusies noņemt sejas aizsegu, apmeklēt nodarbības, tādējādi izraisot plašas diskusijas sabiedrībā.

“Saskaņā ar Spānijas konstitūciju cilvēkiem ir tiesības izrādīt savu reliģisko piederību, vienlaikus respektējot sabiedrisko kārtību,” preses konferencē sacīja bīskaps Hūlio Antonio Martiness Kamino. Šis princips attiecināms arī uz krucifiksiem klasē, viņš piebilda.

Pagājušajā gadā Spānijas valdība pēc parlamenta iniciatīvas aizliedza turēt skolu klasēs krucifiksus. Parlaments savu priekšlikumu pamatoja ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumu.

Aprīļa sākumā kādā *Posuelo de Alarkonas* skolā 16 gadus vecai marokāņu izcelsmes skolniecei tikai aizliegts apmeklēt nodarbības, jo viņa pārkāpusi iekšējās kārtības noteikumus, kas paredz, ka skolā jānoņem visas galvassegas. Šis aizliegums sadusmoja Spānijas musulmaņu biedrības, kas pauda gatavību lēmumu apstrīdēt Spānijas Konstitucionālajā tiesā. Marokāņi ir viena no lielākajām Spānijas imigrantu kopienām. 1996. gadā šai valstī dzīvoja pusmiljons marokāņu, savukārt 2009. gadā – jau 5,6 miljoni marokāņu.

Bērnu iesūtītie zīmējumi konkursam "Mans mīļākais Bībeles stāsts"

Undīne Mazjūle 8 g.

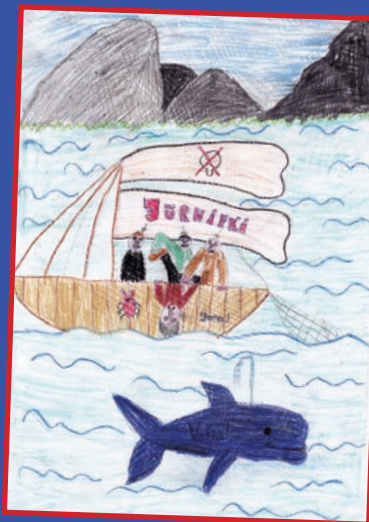
Tabita Emīlija Rause 8 g.

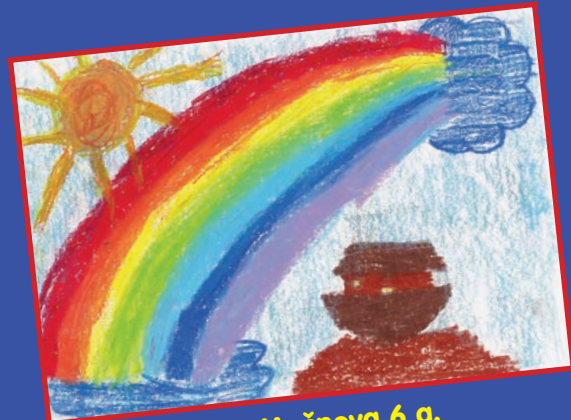
Sianda Rosa Rause 9 g.

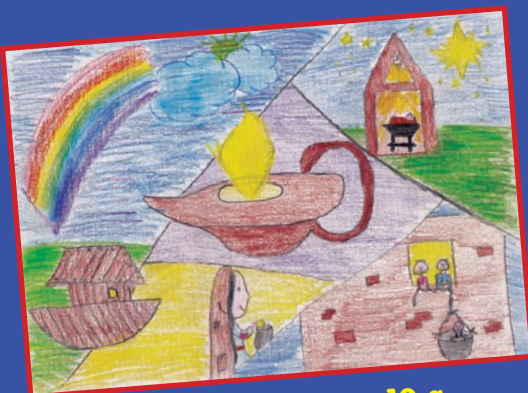
Anete Kristapsone 6 g.

Filps Markuss Pavārs
10 g.

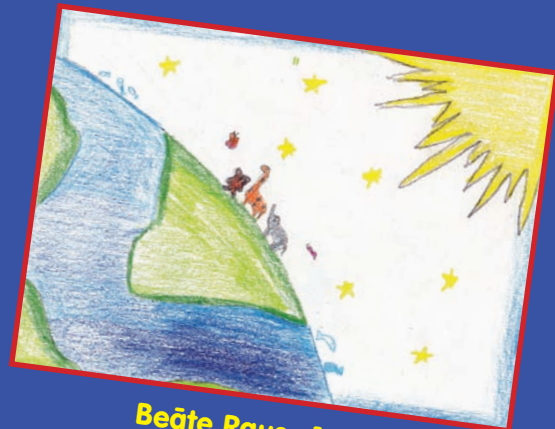
Aļina Mačņeva 6 g.

Jūlija Mačņeva 10 g.

Elija Anna Pavāre 8 g.

Beāte Rause 10 g.

Elīza Krista Rause 16 g.

Miks Vilnis 7 g.

Paldies, bērni, ka atsūtījāt savus zīmējumus! Visi, kuri piedalījās, saņems no vārniņām balviņas. Balviņas varēsiet saņemt Baznīcas ielā pie dežurantes no 19. maija līdz 6. jūnijam.